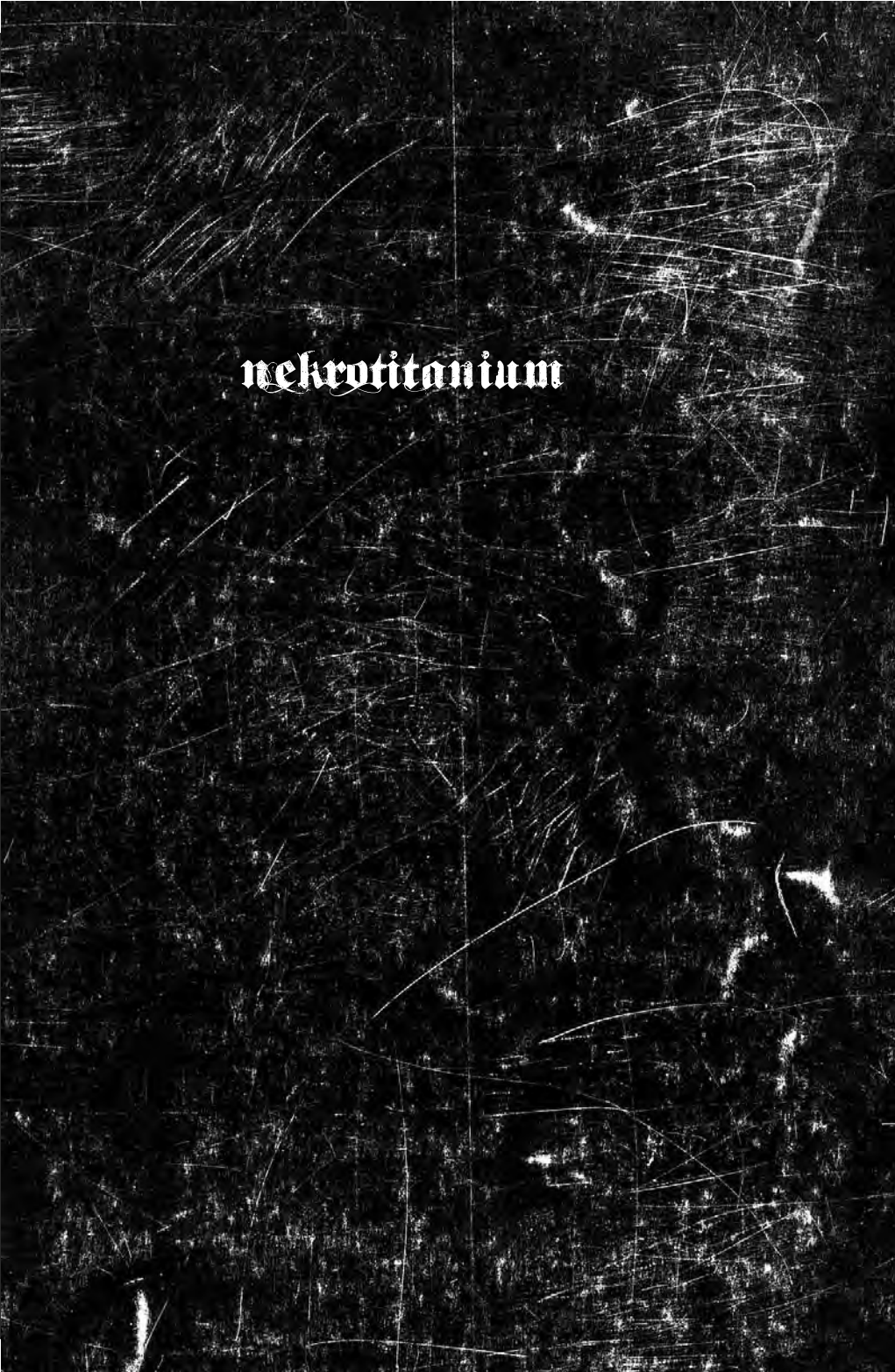
nekrotitanium

Mitoș Micleușanu & Florin Braghiș

nekrotitanium

cyberpunk moldovenesc

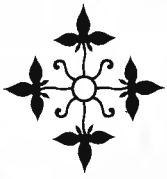

Ilustrații de Roman Tolici

15 Din 1995
CARTIER în toate librăriile bune

CARTIER
Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr.24, sectorul 2, București.
Tel/fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com
www.cartier.md
Difuzare:
București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com
Chișinău: str. București, nr. 68. Tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER
Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel./fax: 34 64 61. E-mail: casacartii@cartier.md
Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel.: 21 42 03. E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 24 10 00. E-mail: librariadinhol@cartier.md
Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22. E-mail: librariavs@cartier.md
Librăria^{9}, str. Pușkin, nr. 9, Chișinău. Tel.: 22 37 83. E-mail: libraria9@cartier.md

Colecția *C(art)ier* este coordonată de Igor Mocanu
Editor: Gheorghe Erizanu
Ilustrații: Roman Tolici
Lector: Em. Galaicu-Păun
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehnoredactare: Vitalie Coroban
Prepress: Editura Cartier
Tipărită la Combinatul Poligrafic (nr. ?????)

© 2009, Editura Cartier pentru prezenta ediție.
Această ediție a apărut într-un tiraj de ?????? exemplare.
Toate drepturile rezervate. Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Urmuz
Pagini bizare / Urmuz; il.: Roman Tolici; cop. Vitalie Coroban. – Ch.: Cartier, 2009 (Combinatul Poligr.).
– ?p. – (Colecția C(art)ier). ? ex.
ISBN 978-9975-79-??????-?
821.135.1
U 79

cuprins:

01: Ionel 7
02: Ficat blindat 14
03: New York, New York! 17
04: Unchiul diabolic 22
05: Bestiile se dezlănțuie 25
06: Moștenirea 27
07: Țintirimul 30
08: Evadarea 34
09: Baba globală 37
10: Nepotul nemuritor 32
11: Afacerea *Căprioara* 43
12: Strategia *pe scurt* 45
13: Motel *Severnaya* 47
14: Aktiubinsk 52
15: Operațiunea *Bistiboiz* 61
16: *Koshkin Robotic Reaserch* 65
17: Întîlnirea 69
18: Baștina 71
19: Clubul *Bass Boss* 74
20: Istoria Babei 84
21: Falanga 91
22: Rețeaua 99
23: Making of 102
24: Bonus 106
25: Extra–bonus 111

01: Ionel

Îmi vine să plîng,
dar nu pot de rîs!
(din popor)

Ion Gavriliuc s-a născut la țară, în satul Rădașca, și nu prea a avut parte de educație în cei patru ani petrecuți în sînul familiei. Chiar de ziua lui de naștere, Ionel a ajuns la spital cu capul spart și cu un dinte rupt, fiindcă a stins doar o lumînare din cele patru înfipte în tortul „Olimpiada", făcut de maică-sa după rețeta decupată cu grijă din „Femeia Moldovei".

Lucrurile au scăpat de sub control atunci cînd Borea Gavriliuc și-a dat seama că odrasla lui nu-i capabilă să stingă niște lumînări, iar concluzia asta, plus vestea că tocmai fusese concediat de la firma de construcții „Băliguța Invest", a pus capac la toate. Dihania de om i-a ars o palmă lui Ionel, iar acesta a zburat de pe scaun și s-a lovit cu capul de perete. Pe lîngă toate astea, ghiulul de bronz cu cap de Stalin de pe degetul butucănos al lui Borea a nimerit exact dintele copilului. Bineînțeles, gestul tatălui a fost încununat și de un comentariu plin de înțelepciune părintească:

pagina.indd 7 01/15/09 10:23:27 AM

„Parastasu' și prohodu' cui ți-o mai zîdit pi fața pămîntului! Dacă amu nu poț' stînji patru lum'nări, apu la patruzăși, ca mini, cum ai să te discurci, debilule!"

Despre bocancul încasat de mama lui Ionel, fiindcă a sărit în apărarea odraslei, nu mai vorbim, că ni se ridică tensiunea.

Să ne întoarcem la concedierea lui Borea de la „Băliguța Invest", unde acesta era un respectat strîngător de baligă. Dat fiind faptul că firma era condusă de Vasea Colțun, despre care Gavriliuc a spus la o beție că este hueputală[1], e ușor de înțeles motivul concedierii. În cele din urmă, într-o seară, ca să-și mai înece amarul, Borea a intrat pe la vecinul său, Mișa Pleoașcă, unde a dat peste cap trei pahare de samagon[2] cu iz de skipidar[3]. La plecare, în timp ce Gavriliuc se îndrepta către casă, Valera Pelin, un personaj proaspăt în această carte, a început să vomite apăsat, ca să nu spunem borască. Aceste două evenimente (borîtura lui Valera Pelin și plecarea lui Borea Gavriliuc spre casă) aparent nu aveau cum să se intersecteze, dar cu toate astea, interferențele cauzale au dus la un deznodămînt cît se poate de sinistru. Așadar, Valera Pelin era tractorist și tocmai se afla la volanul buldozerului său DT-75, cînd s-a trezit cu Gavriliuc în față. Mort de beat, Borea a observat trei tractoare în loc de unul și, nedumerit, n-a mai știut încotro s-o apuce. Aici însă mai intervine un detaliu extrem de important, și anume:

Cu o zi înainte, Liuba, soția lui Valera Pelin, a călcat în excrementele motanului Murik. Fiind mai necrofag din fire,

1. **Hueputală** – bulangiu, băgăcios
2. **Samagon** – un soi de palincă din sfeclă de zahăr, „sfeclomițin".
3. **Skipidar** – diluant, terebentină.

motanul se înfruptase dintr-o hienă moartă, aruncată în rîpa din spatele casei. Povestea cu hiena e simplă. Alde Pelin au primit-o în dar de la un pediatru african, venit în Moldova la perfecționare. Dar n-a durat mult pînă cînd familia Pelin a intrat în conflict cu vecinii din cauza țipetelor stridente pe care le scotea hiena noapte după noapte. În cele din urmă, înfuriați pe dihania paranoică, vecinii au „servit-o" cu mămăligă plină cu ace sau cîrlige de pescuit, oricum, la autopsia hienei nu s-a ajuns.

Așadar, călcînd în excrementele motanului necrofag, Liuba Pelin și-a pierdut echilibrul și a căzut extrem de nereușit, fracturîndu-și coloana într-o piatră ascuțită. Știind însă că Valera trebuia să sosească din clipă în clipă, iar mîncarea nu era pregătită, biata femeie a făcut o sforțare supraomenească și s-a tîrît pînă în bucătărie. Acolo și-a dat seama că fasolea nu era adusă din pod, iar în frigider nu era decît un castronel cu resturi de mîncare acrită pentru Muric. Pînă la urmă, riscînd să fie ruptă-n bătaie, Liuba l-a servit pe Valera cu resturile clocotite în apă, ca să le dea un iz de ciorbă. Valera, cam ciupit și hămesit, a lins farfuria, după care a calificat-o pe Liuba drept „proastă ca oaia" pentru că și-a fracturat coloana. În cele din urmă, a încălecat tractorul și a plecat înapoi la treabă. Așanumita ciorbă, plus litrul de vodcă de la „brigadă" și încă două pahare de krepleak[4] la Vanea Draconu pentru smulsul unui stejar putred, au generat mai tîrziu o arsură intensă în stomacul lui Valera, după care o vomă acidă, care, prelingîndu-se în instalația electrică a buldozerului a produs un scurt-circuit

4. **Krepleak** – vin dulce „întărit" cu alcool.

fatal. Drept urmare, frînele n-au mai funcționat, Valera a scăpat buldozerul de sub control, iar acesta nu l-a iertat pe Borea Gavriliuc, care și-a găsit sfîrșitul sub șenila lui călită. Tot ce a lăsat Borea în urma lui a fost ghiulul cu cap de Stalin și un morman de noroi cu mațe. Astfel, Ionel a rămas fără tată, Valera s-a ales cu opt ani la „Pruncu", iar Liuba a nimerit pe mîinile celebrului bioenergetician Amihalachioaie, care a pus-o pe picioare, a luat-o de soție și a asigurat-o cu botox pe toată viața.

Nu a durat mult pînă cînd Ionel Gavriliuc a rămas și fără mamă. Întoarsă acasă de la înmormîntarea soțului, aceasta s-a așezat la masa de pomenire întinsă în drum, unde se adunase aproape tot satul. Printre mîncărurile alese precum sarmalele, plachia, coliva, pe masă mai erau și niște chifteluțe dubioase, ușor albăstrui. Sătenii care au mîncat din ele au intrat în comă cîteva ore mai tîrziu, deoarece proaspăta văduvă pregătise chifteluțele din porcul lor, Șurik, grav bolnav de „Lingoare purpurie".

Toți sătenii care au gustat măcar o chifteluță cu lingoare au intrat în comă, iar din comă au nimerit probabil în purgatoriu, fiindcă au făcut spume la gură. Și Ionel a mîncat chifteluțe fatale, dar n-a pățit nimic. Nici n-a rîgîit, dimpotrivă, a mîncat mai multe, fiindcă maică-sa, cam buhăită de la cele treisprezece pahare de krepleak „zdrobite" la praznic, a fost foarte insistentă și chiar a țipat la el:

— Vaniușa! De ce nu mănînci? Vrei să ajungi ca negrișorii din Africa, cu muște în colțul ochiului holbat de foame și sete? Mănîncă, copchile, că te dau pe mîna capitaliștilor și

ei au să-ți facă injecții cu vaccinuri de-a' lor experimentale și ai să ajungi în Angola, la țînțari, scorpioni și anaconde nesătule!

Auzind astea, Ionel a înfulecat vreo zece chifteluțe. Peste cîteva ore, după cum am spus, lumea a început să dea ochii peste cap, prăbușindu-se care și unde, cu spume la gură, dar Ionel era bine mersi. A fugit zglobiu de la masă și s-a apucat să fugărească șobolanii prin rîpă.

Nu știm exact ce s-a întîmplat mai departe, dar puțină lume a scăpat cu viață în satul Rădașca. Doar cei care n-au venit la înmormîntarea lui Gavriliuc, adică trei ologi, patru nou-născuți și o bătrînă surdă pe patul de moarte. În cele din urmă, Ionel a ajuns pe mîna unchiului său, Victor Bulbuc, o brută din satul vecin. Bulbuc era atît de ocupat, încît l-a închis pe Ionel în beci, fiindcă n-avea timp de el. Doar îi arunca din cînd în cînd cîte un boț de mămăligă, după care trăgea zăvorul și își vedea de treburi. Culmea culmilor, Ionel s-a obișnuit repede cu întunericul, cu licuricii de mucegai și limacșii, iar în cei trei ani petrecuți în pivniță, nu numai că a supraviețuit, dar și s-a dezvoltat armonios, plus că a umplut zidurile beciului cu desene rupestre mai ceva ca la Altamira. Asta l-a scos din minți pe unchiul Victor, care spera ca Ionel să moară de pneumonie, iar el să rămînă unicul moștenitor al gospodăriei soților Gavriliuc. Bulbuc aflase de la Anastasia Rărunchi, o moașă bătrînă de la Bucovăț, că sub casa familiei Gavriliuc este îngropat vestitul speculant Seva Traur, de la Odessa. Cum a ajuns Traur sub casa lui Gavriliuc? Foarte simplu. Jorică Rărunchi, soțul moașei, era un

bișnițar temut pe vremuri. El a avut ghinionul să-l cunoască pe Traur și după prima afacere, cînd a comparat banii investiți cu cei cîștigați, s-a simțit jignit. Fiind un om impulsiv, Jorică n-a stat prea mult pe gînduri și i-a aplicat lui Seva Traur un ciocan în tîmplă. Ciocanul era mare, Jorică puternic, iar Traur avea un craniu fragil. Realizînd problematica situației, Rărunchi a dezmembrat cadavrul și l-a îngropat în locul unde, mai tîrziu, familia Gavriliuc și-a ridicat casa. Descumpănit și speriat, Jorică n-a mai cercetat buzunarele lui Traur, iar din această cauză nu și-a permis-o pe Olimpia Buturugă, mezina brigadierului, pe care acesta a promis-o oricui va veni la poartă într-o Ceaikă purpurie cu numere de Moscova.

Dar să ne întoarcem la Victor Bulbuc, unchiul sinistru. Superstițios din fire, acesta nu putea începe exhumarea lui Traur, deoarece mama lui Ionel, înainte de a muri din cauza chifteluțelor toxice, i-a șoptit lui Bulbuc:

— Dacă te atingi de casă înainte să moară Ionel, dau slujbă neagră peste tine din mormînt!

Pe Bulbuc îl enerva nu atît rezistența lui Ionel, cît faptul că i-a promis bătrînei Anastasia că o va satisface sexual pînă la moarte. Evident, în schimbul informațiilor despre Traur. Peste trei săptămîni Bulbuc n-a mai putut face față cerințelor perverse ale bătrînei și a gîtuit-o cu un cablu de fierbător, după care a îndesat-o în sobă. Cadavrul bătrînei nu a mai fost găsit, dar milițianul satului, Grișa Rotaru, a început să-l viziteze pe Bulbuc tot mai des și mai des...

02: Ficat bilndat

Grișa Rotaru a devenit alcoolic înainte de a se naște, cînd o mătușă de-a lui, Elena Pavlovna Saneva, o distinsă doamnă din orașul Vologda, a venit în vizită la Maria Rotaru-Shepard, bunica lui Grișa. Doamna Rotaru-Shepard era specialistă în ocultism și medicină naturistă. Crescută la Praga, școlită la Londra și măritată la Liverpool cu lordul Imre Shepard, de origine maghiară, Maria Rotaru își cîștiga pîinea prin anii '20 tămăduind oamenii de tifos, ciumă și holeră. Practic, ea punea pe picoare în cinci minute orice persoană aflată în ultimul stadiu de ciumă, cu febra sărind peste 40. Această abilitate extraordinară i-a adus doamnei Rotaru o avere considerabilă, un castel la Budapesta, o mansardă imensă la Paris, un lănțișor de restaurante în Bucureștiul interbelic, un lupanar la Berlin, un Rolls Royce Silver Fantom (ediție limitată) și renumita barcă reactivă „Bloody Hell", cu care a fost stabilit un record de viteză pe lacul Michigan în 1941. În cele din urmă,

doamna Rotaru a rămas văduvă, și-a donat averea Bisericii Anglicane și s-a întors la Lozova doar cu o valiză de lenjerie intimă.

Sosită în vizită la alde Rotaru, Elena Pavlovna Saneva i-a destăinuit doamnei Shepard o metodă inedită de a scăpa de alcoolism prin tratament din fragedă pruncie. Drept rezultat, spunea Saneva, copilul nu va mai deveni niciodată alcoolic. Metoda se numea „Ficat blindat" și consta în administrarea progresivă de alcool copiilor, care, obișnuindu-se cu cantități din ce în ce mai mari, nu mai puteau să se îmbete niciodată. Aproape senilă, doamna Rotaru-Shepard a hotărît să înceapă tratamentul nepoțelului său, Grișa, care se afla pe atunci în burta mamei sale, Elvira. Tînăra mamă a fost silită să consume cîte un litru de samagon pe zi, pentru ca fătul din burta ei să primească măcar zece grame de spirt curat. Elvira a avut o naștere grea. Într-o zi, din cauza grețurilor intense, ea s-a dezechilibrat pe scara din pivniță și a căzut peste un butoi cu licoare „Kosoglaz", din sînge de iepure, miere și spirt, pregătit de bunica Maria în eventualitatea unei epidemii de holeră. Butoiul s-a răsturnat peste un poloboc mai mare cu vin, iar acela s-a rostogolit, s-a lovit de perete, a crăpat și s-a vărsat. Dacă sărmana Elvira ar fi lăsat-o mai moale cu samagonul în ultimele șapte luni, pruncul n-ar fi avut chef să iasă din pîntec, dar fiindcă avea un susneak[5] incredibil, mirosul de drojdie l-a făcut să țîșnească din maică-sa direct în băltoaca de vin.

Au fost găsiți a doua zi. Elvira nu mai dădea semne de viață, dar micuțul Grișa nu părea să aibă probleme. Balta de

5. **Susneak** – mahmureală, sete.

vin i-a asigurat vitaminele necesare pe moment, iar apoi bunica l-a pus pe picioare, cu biberoane de chefir și licori care mai de care mai oculte. Cu Elvira a fost mai greu, fiindcă hemoragia o sleise de puteri și bătrîna a fost nevoită să-i facă injecții cu compot de vișine și suc de sfeclă. În afară de asta, vaca de la care era alăptat Grișa era supusă unor tratamente inumane, pentru a o sili să bea cîte o căldare de vodcă pe zi. Astfel, Grișa s-a dezvoltat destul de bine și la nouăsprezece ani a intrat fără efort la Academia de Poliție din Dubăsari.

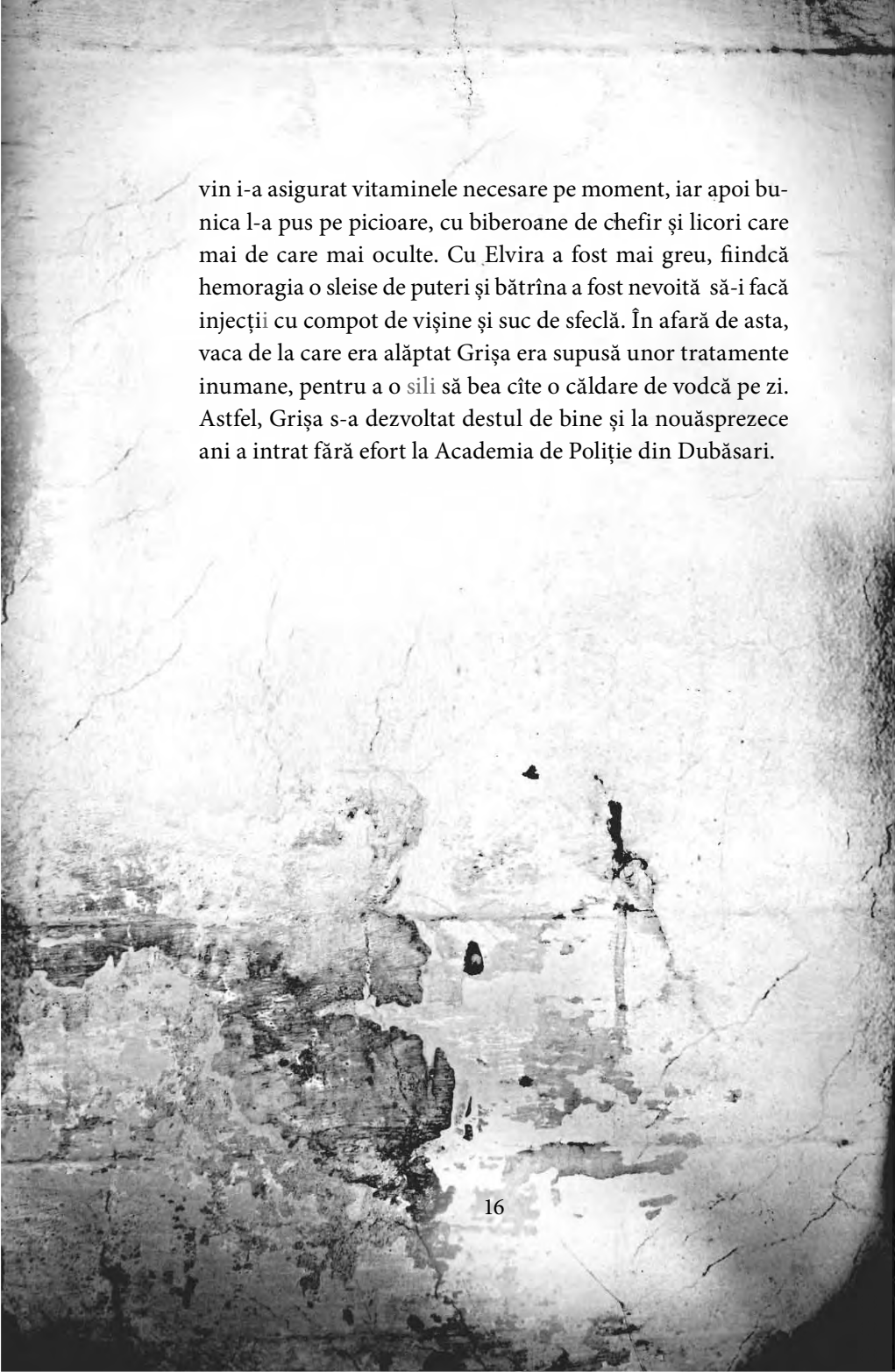

03: New York New York!

După ce a absolvit cu brio Academia de Poliție, Grișa a fost trimis la practică în Brooklyn, deoarece unul dintre amanții doamnei Rotaru era chiar șeful Poliției Federale din statul New York. La sosire, lui Grișa i-a fost încredințat cazul canibalului Bobby Burger, poreclit „Nekropath". Cei zece detectivi de elită care lucrau la caz n-au reușit să rezolve nimic în zece ani și astfel cazul a ajuns pe mîna lui Grișa, despre care se știa că are o intuiție unică, bazată pe vapori de alcool. Singurul indiciu pe care îl avea poliția americană în cazul „Nekropath" era o groapă comună cu 665 de cadavre, care aveau inimile smulse și craniile umplute cu tămîie. A doua zi după sosirea în America, Grișa a „zdrobit" nouă sticle de vodcă „Beria", și-a refăcut forțele și s-a apucat de caz. Geniul său de miliținan trecut prin foc și pară a uimit o lume întreagă.

Într-o dimineață, după ce a vomat scurt, fiindcă a băut din greșeală niște apă, Grișa a plecat la San Diego cu avionul

personal, primit în dar de la Michael Douglas de Ziua Armatei la un carnaval în Detroit. De fapt, Grișa a fost chemat de urgență la San Diego, unde a mai fost descoperită o groapă comună, de data aceasta cu 665 de lebede fără cap. Acolo, Grișa a făcut cîteva măsurători superficiale, cîteva fotografii, apoi s-a întors la New York, a dat buzna în sediul CNN și a declarat oficial că Bobby Burger este ca și prins, fiindcă se afla în apropiere, cel mai probabil într-o rulotă închisă la culoare. Impresionați de metoda deductivă, logica și intuiția polițistului din Moldova, polițiștii americani au organizat o razie neiertătoare, au ciuruit vreo zece rulote dubioase, au carbonizat cu aruncătoarele de flăcări vreo două dubițe care se hîțînau, după care au dat peste o rulotă neagră pe care scria cu sînge vîscos „Nekropath". Polițiștilor le-a înghețat sîngele în vene și n-au avut curajul să deschidă focul asupra rulotei cu pricina. În scurt timp a apărut și Grișa, cu o pălărie á la Al Capone. Și-a aprins alene un trabuc și a urlat în megafon cu o voce de la care Statuia Libertății a sunat a gol:

„Uăi lepădătură, ieș afarî cî ti mănînc di jiu, blea!"

Polițiștii americani n-au înțeles ce-a zis Grișa, dar aveau încredere oarbă în el și așteptau relaxați deznodămîntul. Peste nici un minut, din rulota duhnind a mortăciune a ieșit tremurînd un omulean tuciuriu cu gura murdară de sînge și ochii scăpărînd diavolește. Astfel, canibalul a ajuns pe scaunul electric, iar cadavrul său a mai fost condamnat la o mie de ani de putrefacție în pușcăria specială pentru morți periculoși.

America a scăpat de insomnii, iar Grișa a fost decorat cu Steaua lui Lincoln și a fost propus pentru gradul de Mareșal al Forțelor Americane de Elită. Grișa însă a refuzat gradul, medaliile și premiul în valoare de un milion de dolari pe an, pînă la moarte.

Dezamăgit de celebritatea care l-a transformat într-o țintă sigură pentru tabloide și televiziune, plus că era oprit permanent în plină stradă de femei frumoase care îi propuneau trupul și sufletul, Grișa n-a rezistat și a hotărît să se întoarcă în satul natal, ca să-l cerceteze mai atent pe Victor Bulbuc, fiindcă îl simțea implicat în dispariția bătrînei Anastasia Rărunchi și nu numai. „Decît fruntaș la New York, mai bine milițian de treabă la țară!", le-a explicat Grișa americanilor insistenți.

04: Unchiul diabolic

Întors la baştină, Grişa Rotaru l-a vizitat din nou pe Bulbuc, unchiul lui Ionel Gavriliuc. Îngrijorat de vizitele miliţianului, Bulbuc s-a gîndit să-l mituiască, dar Grişa tocmai refuzase onorurile şi bogăţia care îl aşteptau la New York, deci era incoruptibil. Pe de altă parte, Bulbuc nu mai ştia ce să facă cu Ionel, fiindcă acesta nu mai murea, iar din cauza asta, Bulbuc nu avea curajul să înceapă săpăturile în căutarea lui Traur, despre care se zvonea că ar fi avut buzunarele pline cu diamante, la vremea cînd a dispărut. Nerăbdător şi nervos, Victor Bulbuc l-a scos pe Ionel din pivniţă şi l-a dus la spitalul raional, unde îl aştepta nerăbdător Serafim Ivanovici Trosnet, un chirurg alcoolic poreclit Mengel, prieten la cataramă cu Bulbuc. În schimbul unei canistre de samagon, chirurgul i-a promis lui Bulbuc că va găsi o soluţie pentru a-l omorî pe Ionică fără să trezească vreo suspiciune.

În primul rînd, Ionel era imun la otrăvuri. Bulbuc şi Trosnet au înţeles acest lucru deoarece îi dădeau copilului

în fiecare zi cîte o strachină de lături cu cianură de potasiu, dar metoda n-a funcționat și brutele au hotărît să recurgă la preparate neuroparalizante precum Sarin, Zoman sau VX, pentru a sparge zidul imunitar al copilului. Dar fără succes. După ce nici tratamentul cu Fosgen și Fentanil n-a funcționat, Ionel a fost hrănit cu Antrax presărat pe înghețată sau dizolvat în sirop de căpșuni. Din acest motiv, surorile medicale care furau înghețată de la Ionel au murit în cîteva zile.

Mai departe, Bulbuc și Trosnet au trecut la agenți patogeni mai exotici. Au încercat pe rînd holera, ebola, malaria, salmonela și trichineloza, dar fără efect. În cele din urmă, cînd nici injecția cu mercur sau vaporii de amoniac nu l-au afectat pe Ionel, Bulbuc și Trosnet au înțeles că totul e în zadar, deoarece murise aproape tot spitalul, iar saloanele erau pline de cadavre în descompunere. Cîinii și corbii se adunaseră afară hămesiți, iar Ionel era la fel de rumen și vesel ca înainte. Echipați cu măști antigaz și costume de protecție, Bulbuc și Trosnet au făcut o ultimă sforțare, aruncîndu-l pe Ionel într-un cazan industrial cu acid sulfuric pe care l-au astupat ermetic, l-au înfierbîntat pînă la 300 de grade, apoi l-au conectat la o sursă de curent de 10.000 de volți. Au așteptat trei ore ca să fie siguri, dar... nu le-a mers. Ionel a ieșit din cazan zîmbind, s-a scuturat de acid și s-a uitat nedumerit la cei doi. Bulbuc și Trosnet erau, deopotrivă, stupefiați și turbați de mînie. În cele din urmă au hotărît că Ionel trebuie să moară de moarte violentă, chiar dacă asta atrăgea blestemul de sub pămînt al mamei sale.

05: Bestiile Sedezlantule

Într-o seară, Bulbuc și Trosnet l-au luat cu furcile din pat pe Ionel, l-au încărcat într-o targă ruginită, după care au coborît cu liftul în morga spitalului. Acolo au încercat să-i străpungă inima cu o baionetă, dar copilul nici nu sîngera și nici nu țipa, iar rana se prindea imediat la loc. Atunci, Trosnet a propus să-i bage băiatului capul în ghilotina hidraulică inventată de el pentru amputațiile de rutină. După o clipă de remușcare și o lacrimă în colțul ochiului, Bulbuc și-a dat acordul, iar chirurgul a îndeplinit sarcina nu tocmai ușoară. Și culmea, imediat ce capul a fost secționat, cei doi „umaniști" au leșinat pentru cîteva secunde, iar cînd și-au revenit, Ionel era tot acolo, zîmbitor, fără nici o rană, întreg și sănătos. În schimb, toporul însîngerat și aruncat într-o parte era un semn mai mult decît sinistru.

Imediat după aceasta, chirurgul a turbat de tot și a început să-l lovească pe Ionel cu o rangă metalică în cap, iar unchiul, vînăt de mînie, îl străpungea cu baioneta unde apuca, fără

să se mai controleze. Băiatul însă nici nu se opunea, nici nu striga și nici nu murea! După ce bestiile s-au prăbușit sleite de puteri, Ionel s-a uitat la unchiul său, a scăpat o lacrimă și l-a întrebat cu tristețe în glas:

— Deadea Vitea, de ce te chinui să mă omori? Crezi că sufletul matale nu colcăie deja cu păcate negre, crezi că smoala în care vei clocoti va fi o baie de relaxare? Crezi că viermii întunericului care îți vor mînca ochii din cap te vor dezmierda? Crezi că demonii care te vor jupui de viu vor folosi anestezie, sau crezi că blestemul mamei mele a fost o glumă?

Pe moment s-a făcut liniște, apoi cei doi s-au apucat de cap, au căzut în genunchi și au început să urle ca două fiare încolțite. Exact atunci, pe lîngă spital trecea îngîndurat Grișa Rotaru, care tocmai se întorcea de la un film cu Van Damme. El a auzit urletele celor doi, a alergat la morgă și a dat peste cei doi criminali și copilul nemuritor. După o bătaie ca în filmul pe care l-a văzut, Grișa i-a doborît pe cei doi cu cîte un high-kick la cap. Apoi le-a pus cătușele, le-a dat la cioc și i-a închis într-un frigider. Pînă la urmă, sadicii au primit cîte douăzeci de ani de pușcărie, iar Ionel, nu se știe cum, a ajuns tocmai la Moscova, în îngrijirea academicianului Vladimir Koshkin.

06: Moștenirea

În data de 8 septembrie, aflîndu-se în cantina pușcăriei de maximă siguranță de la Dobrușca și folosindu-se de panica creată în urma unui măcel în care a murit un cuțitar vestit și nouă gardieni, deținuții Bulbuc și Trosnet, alături de alți doi ucigași, au pătruns în cabinetul stomatologului Eduard Vrabie și au declarat că au dureri insuportabile de măsele. Urmînd un plan bine pus la punct, deținuții l-au forțat pe medic să le scoată cîte o măsea. Doctorul, un om corect, n-a acceptat să le scoată măsele fără motiv și a fost tranșat dintr-o lovitură de cosor, de la buric pînă la gît. Mațele lui au fost întinse pe tot perimetrul cabinetului stomatologic, dar vestea de om bun și stomatolog corect i-a mers pînă la Sahalin. Imediat după acest incident, nu se știe de unde, în pușcărie și-a făcut apariția o bătrînă bizară, aparent inofensivă. Ea a intrat în biroul șefului de pușcărie Potapov, s-a prezentat drept Serafima Cozonac și a declarat că este străbunica lui. În afară de asta, bătrîna i-

a promis lui Potapov drept moștenire un conac misterios în Pădurea Bursuc, după care, nitam–nisam, a cerut să fie întemnițată între camerele deținutilor Bulbuc și Trosnet.

Potapov a rămas cu gura căscată, dar bătrîna Serafima i-a explicat înlăcrimată că ea și-a dorit din copilărie să ajungă în Gulag, dar n-a reușit. Mai mult decît atît, cînd Serafima a aflat din gura lumii despre Bulbuc și Trosnet, a hotărît că trebuie neapărat să-i cunoască. După incidentul de la stomatologie, cei doi au fost izolați la subsol, în două camere de beton cu orificii doar pentru aerisire și mîncare. Între aceste două camere mai era una liberă, în care baba Serafima își dorea nespus de mult să fie închisă. Analizînd actele de proprietate, legate de conacul de la Bursuc, căpitanul Potapov a acceptat condițiile bătrînei și a închis-o unde i-a poftit inima, fără să bănuiască nimic.

07: Țintirimul

De fapt, conacul s-a dovedit a fi o colibă amărîtă, aparținînd vestitului pustnic taciturn, Sile din Bursuc, despre care se spunea că știe mai multe decît toți savanții de la CERN la un loc cu cei de la Centrul de Cercetări Metafizice de la Praga, plus cei de la Institutul de Probabilistică Noncauzală și Determinism Cuantic de la Luxemburg. Cu toate astea, dacă îl întrebai ceva pe pustnic, el ridica din umeri în semn că nu știe nimic. Un fapt însă era cert, coliba lui se afla în apropierea unui cimitir cunoscut drept „Țintirimul bîntuit de lîngă fîntîna secată din Bursuc". Cînd a ajuns acolo, căpitanul Potapov a dat de pustnic și l-a întrebat unde-i conacul. Acesta a ridicat din umeri, iar Potapov a scos un Mauzer ostenit de prea multe execuții, l-a sprijinit în fruntea pustnicului și a repetat întrebarea. Sile i-a zîmbit fără să dea semne de îngrijorare. Asta l-a înfuriat peste măsură pe Potapov și el a tras. Glontele nătîng n-a ocolit creierul pustnicului, iar

în acel moment, toți savanții din lume au tresărit sincronizat, fără să-și dea seama că universul tocmai a pierdut ceva ce știa doar Sile din Bursuc.

După execuția pustnicului, Potapov a întors coliba pe dos, dar n-a găsit decît un creion și cîteva reviste *Nauka i jizn'* [6] pline de corecturi și însemnări indescifrabile. Totuși, în una dintre reviste, Potapov a găsit o hartă îngălbenită, plină de cruciulițe și săgeți, dintre care unele roșii, iar altele negre. Potapov știa despre „Țintirimul bîntuit" din apropiere și a presupus că harta e legată de vreo comoară ascunsă acolo. Fără să stea mult pe gînduri, Potapov a stropit cadavrul și coliba cu benzină, le-a dat foc, a urcat în Uazik și a dispărut.

A doua zi cu noaptea-n cap, Potapov s-a întors la țintirim împreună cu soția sa și cele trei fiice, Masha, Dasha și Natașa. Căpitanul a calculat că dacă vor săpa cu toții cîte opt ore pe zi, vor dezgropa cel puțin zece morminte pe zi, astfel încît în maxim trei luni el ar putea deveni cel mai bogat temnicier din lume. Însă planul avea să fie compromis încă de la primele săpături cînd, enervîndu-se pe Dasha, mezina de treisprezece ani care făcea mofturi, a lovit-o cu tîrnăcopul în cap și a omorît-o. Soția lui, care și-a luat și ea un pumn în plex, tremurînd de frică alături de fiicele rămase în viață, a continuat săpăturile, dar cu randament scăzut.

Peste trei zile de săpături epuizante, transpirat și roșu de mînie, Potapov a scos Mauzerul și a tras în aer. Glontele a perforat rezervorul avionului Mig 21, pilotat de Timur Kukuruz, care a pus pariu cu fratele său mai mare, Petrică, de

6. **Nauka i jizn'** – *Știința și viața*, revistă celebră în fosta URSS.

16 ani, că va fura avionul de la o bază militară de lîngă Tiraspol. Mig-ul s-a prăbușit nu departe de cimitir, dar puradelul de șapte ani a reușit să se catapulteze cu succes. Pînă la urmă, Potapov a renunțat la săpături, și-a trimis fetele acasă, apoi s-a întors la pușcărie, a coborît în subsolul unde o ținea pe bătrînă și a țipat la ea nervos:

— Ascultă la mine, kioki hăi! Așa nu merge! Matale mi-ai promis un conac, da' eu n-am văzut nici un conac nicăieri! Ca să stai închisă aici, trebuie să omori pe cineva. Altfel eu nu te pot ține așa, ca pe o femeie cumsecade. Dar nici nu-ți dau drumu' pînă nu clarific dacă ești sau nu mătușa mea! Îți bag în cîrcă o crimă nerezolvată de vreo patru ani… cine știe, poate chiar netali ești criminala!

Spunînd acestea, directorul a rînjit răutacios, a tras zăvoarele și s-a întors în biroul său. Baba, în schimb, era foarte calmă, chiar zîmbea pe sub mustață, fiindcă împreună cu vecinii săi de carceră, Bulbuc și Trosnet, deja pregătiseră un plan de evadare cu numele de cod „Evadarea".

08: Evadarea

Dacă vă mai amintiți, Bulbuc și Trosnet l-au măcelărit pe stomatologul închisorii. Atunci ei n-au pierdut timpul degeaba și s-au înarmat cu cîteva instrumente chirurgicale. La momentul potrivit, Bulbuc l-a înșfăcat de mînă pe gardianul care-i băga lături prin gaura din perete, i-a fracturat-o, a secționat restul cu bisturiul și i-a spus că dacă vrea să-și recupereze încheietura, trebuie să deschidă ușa. Gardianul a deschis-o imediat, dar în loc de mînă s-a ales cu un bisturiu în ochi. Astfel, Bulbuc a ieșit, l-a eliberat pe Trosnet, apoi pe babă, după care au urcat cu toții la parterul pușcăriei. Acolo l-au luat ostatic pe gardianul Takeshi Sagawa, venit tocmai din Yokohama pentru schimb de experiență. Sagawa era poreclit „Titirezul Năzdrăvan", pentru viteza cu care se răsucea pe călcîie cînd lovea cu bastonul în cap. Pînă la urmă, cu ajutorul lui Sagawa, cei trei au evadat din pușcărie, după care l-au spintecat pe diagonală, înscenînd un harakiri.

În timp ce alerga după ei prin pușcărie, Potapov s-a împiedicat de bocancul temutului pușcăriaș Goșa Dubăsarski, poreclit „Morcovul Negru". Acesta era cunoscut pentru abili-

tățile sale sexuale și elefantismul organelor de reproducere. „Morcovul Negru" era atît de experimentat în a-și satisface poftele pe neobservate, încît Potapov și-a dat seama că a fost violat abia după ce a ajuns la porțile exterioare ale închisorii și a văzut Uazik-ul său plecînd în trombă. Foarte supărat și plin de sperma lui Goșa, Potapov a hotărît în primul rînd să apeleze la vodcă, apoi să se răzbune cît mai odios. Gardienii Borea Muscă, Vitea Potop și Ghena Glod s-au alăturat și ei la beția spontană, contribuind cu nouă sticle de vodcă „Ion Soltîs". În final, au intrat cu toții în comă alcoolică, unde s-au întîlnit cu Ogopogo și au rămas bîlbîiți pe viață.

Între timp, în pușcărie a izbucnit o răscoală în toată regula, iar cînd Potapov și-a revenit din beție, a propus înăbușirea răscoalei prin bombardament. El și-a amintit că în depozitul pușcăriei mai erau trei butoaie cu napalm proaspăt pe care generalul Dobaru, vecinul lui Potapov, le-a pierdut la o partidă de durak[7]. Gardienii însă n-au fost de acord cu o metodă atît de inumană și, pînă la urmă, au decis unanim să rezolve revolta cu ajutorul a o sută de cîini ucigași, lihniți de foame, dresați și modificați genetic la Cernobîl. Un pitbull clasic pe lîngă un asemenea cîine era ca o găină leșinată pe lîngă un crocodil turbat. Zis și făcut. Doar că Potapov i-a subestimat pe deținuți, fiindcă aceștia s-au luptat pe viață și pe moarte cu javrele sîngeroase. După un măcel apocaliptic, pușcăriașii au cîștigat teren, punînd deoparte și niște carne de cîine iradiat, bogată în proteine și anticorpi. În cele din urmă, Potapov n-a avut de ales și s-a spînzurat, fiindcă, pe lîngă numeroasele eșecuri, a mai fost violat de cîteva ori, pe neașteptate, de experimentatul Goșa Dubăsarski.

7. **Durak** – joc de cărți rudimentar gen *Popa prostu*.

09: Baba globală

Deși foarte bătrînă, Serafima Cozonac avea un spirit de afaceri ieșit din comun. Nimeni nici nu bănuia că bătrînica aparent inofensivă conducea pe ascuns, de la ea din căsuța de lut, o corporație gigantică, „Nekrotitanium Constructions Inc.", un mastodont financiar aflat în creștere vertiginoasă. Cele peste 70 de fabrici de sicrie, 10.000 de magazine de pompe funebre, 30 de șantiere de extras marmură și granit pentru cripte și cavouri, 999 de cimitire, precum și cîteva mii de angajați, designeri de sicrie și cripte, firme de tuning funerar, numeroase asociații de gropari în cele aproape 100 de țări din întreaga lume. Toate segmentele corporației funcționau și colaborau ca ceasul, fără eroare, sub bagheta bătrînei geniale, care se ascundea noaptea în căsuța ei ferită de ochii lumii, scotea de sub salteaua putredă laptopul Syntakt G9, se conecta la internet prin satelitul personal și, pe lîngă sutele de filme porno descărcate în timpul liber, supraveghea și conducea corporația uriașă.

Pe lîngă afacerea de bază, Serafima Cozonac se ocupa și de implementarea unor idei revoluționare în domenii de perspectivă precum showbizul, publicitatea și comunicațiile. Una dintre idei s-a materializat odată cu apariția colosului internațional de publicitate, „Global Cabal", care a spart piața cu seria de superspoturi „Uite ce se poate întîmpla dacă...!". Prestigiosul producător de cosmetice, „Julius Sensual Care", i-a comandat babei primul spot, în care apărea un cadavru semidescompus, într-un coșciug ieftin, după care pe ecran apărea mesajul: „Acest individ nefericit nu a folosit spuma de ras Julius Ultra Soft! Iată rezultatul!". Al doilea spot, comandat de colosul farmaceutic „Hercool Yes Health Inc.", consta în filmarea unei procesiuni funerare, după care apărea mesajul:

„Statistic, 78% din persoanele care folosesc medicamentele de la Yes Health au o înmormîntare mai reușită!" .

Spoturile însă nu au fost lansate oficial, deoarece Serafima Cozonac a fost de-a dreptul fascinată de materialul nemontat, după care a cumpărat trustul „Julius Sensual Care" și l-a desființat a doua zi fără să dea nici o explicație. La fel s-a întîmplat și cu mastodontul „Hercool Yes Health". În acea toamnă nefastă, pe lîngă manifestațiile din întreaga lume, au rămas fără lucru circa treizeci de mii de oameni și s-au desființat aproape nouă mii de farmacii.

O altă ciudățenie care i-a venit în cap bătrînei, în contrast total cu megaafacerile ei, era comerțul cu vată de zahăr la Polul Nord. Din această afacere controversată baba scotea cîte o sută de dolari pe an. Nesăbuința bătrînei se datora unei

boli rare, „Sindromul aritmetic defazat", cu care ea a fost diagnosticată pe vremuri la Costiujeni. Această boală rară schimbă radical percepția bolnavului asupra banilor. Dacă, spre exemplu, bolnavul are în total trei lei moldovenești, el este convins că ar putea cumpăra cu ei o flotă de submarine nucleare de ultimă generație, plus un portavion. Și invers, dacă bolnavul deține 100 de milioane de dolari, crede că nu-i ajung de un cheesburger. Pe lîngă această afecțiune bizară, bătrîna Serafima avea o capacitate inimaginabilă de calcul, care mai diminua din „Sindromul aritmetic defazat". Cu alte cuvinte, pe lîngă pierderile și investițiile nereușite de circa o sută de miliarde de dolari pe an, baba cîștiga o sută de miliarde de dolari pe lună. Și astăzi, psihiatrul Anatol Rădașcă de la Costiujeni este convins că baba Serafima a murit de sărăcie și foame. Dar în timp ce Anatol Rădașcă se chinuie să economisească niște bănuți pentru o vacanță la Vadul lui Vodă împreună cu fiica neurochirurgului Stepaniuk, baba Serafima mănîncă icre negre cu polonicul dintr-un bol de argint de zece litri, pe terasa unui castel în Alpi, primit în dar de la premierul Austriei pentru un serviciu neînsemnat. Uite-așa.

10: Nepotul nemuritor

După evadarea din pușcărie, Bulbuc, Trosnet și Serafima Cozonac s-au ascuns într-un motel nu departe de Butuceni. Acolo, după trei sticle de vodcă „Kotoffski" și un menage à trois, cei trei au devenit frați de cruce întoarsă, unindu-și destinele cu cîte o crestătură cu briciul în talpă. Dar să facem un salt în trecut ca să aflăm cum a ajuns Serafima Cozonac la Bulbuc, dar mai ales de ce.

Cu ceva timp în urmă, unul dintre spionii bătrînei, închis la Dobrușca, a anunțat-o pe babă despre un oarecare Bulbuc, care se lăuda sus și tare că are un nepot nemuritor. Acest lucru a intrigat-o pe babă și ea a hotărît să afle ce și cum. Pentru asta, bineînțeles, trebuia să ajungă la Bulbuc. Pentru asta s-a dat drept mătușa lui Potapov, pe care l-a păcălit cu moștenirea, și astfel s-a trezit între Bulbuc și Trosnet. După evadare, baba a aflat de la cei doi că Ionel a ajuns pe mîna academicianului Koshkin de la Institutul de Biotehnologie și Nanorobotică din Moscova. Mai puțin era

cunoscut faptul că savantul mai avea un institut secret, undeva la periferia orașului Aktiubinsk. Anume acolo, în subteranele laboratoarelor de la „Koshkin Robotic Research”, se afla Ionel, care împlinise deja optsprezece ani.

Bătrîna avea deja un „plan uragan” în legătură cu recuperarea lui Ionel și implicarea lui în afacerea „Nekrotitanium”. Nu rămînea decît să ajungă la Aktiubinsk și să dea de Koshkin.

11: Afacerea Căprioara

Din scrisorile pe care Ionel i le trimitea unchiului Bulbuc drept recunoștință pentru tratamentul din copilărie, baba a aflat că academicianul Koshkin a dezvoltat o serie de nanoploșnițe telekinetice, capabile să împroaște cu acid orice țintă, chiar și sub straturile de gheață din Antarctica. Asta a convins-o pe Serafima Cozonac să renunțe la afacerea cu vată de zahăr și să se apuce de un alt proiect: „Căprioara". Bătrîna visa deja nanoscorpioni programați să vîneze căprioare, iepuri și mistreți prin pădurile Moldovei. Se visa o celebră vînzătoare de carne, prezentă la mai toate talk-show-urile de la Londra și Paris. Apoi se visa o faimoasă producătoare de blănuri, cu armata ei de tineri designeri sub papuc. Se visa împroșcînd cu icre și frișcă în doamnele fițoase venite la probat blănuri și însoțite de șoferi zvelți, plini de poante laconice. Dar visul e vis, iar fapta faptă!

La o săptămînă după evadare, într-o noapte răcoroasă, baba Serafima a organizat o ședinta extraordinară în bun-

cărul ei de sub căsuța de lut din Cojușna. La masa rotundă s-au adunat Serafima, Bulbuc, Trosnet și consultantul strategic al babei, Vitea Gaigăr. Da, da, chiar el, organizatorul operațiunii „Uscăciunea" și al boicotului de la Uzina Vibropribor! Tratativele au durat patru ore, timp în care toată lumea a stat la masa plină cu bucate nemaivăzute. O mămăligă cît o roată de Zil, trei conserve cu paștet[8], o strachină cu murături, zece sticle de vodcă „Ceapaev" și un borcan de zece litri cu icre negre din care mînca numai baba, cu o lingură lungă din lemn. Al doilea borcan de zece litri, plin cu icre roșii, era băgat sub scaunul ei. Observînd cum Bulbuc și Trosnet salivează la vederea icrelor, baba le-a spus:

— Măi flăcăi, eu văd că vă trage la icrișoare, da' la muncă nu prea vă trage! Ia, hai la treabă, nu mai zăbăliți buncăru' că vă dau afară!

Evident, cei doi au înghițit în sec, Vitea Gaigăr a rînjit cu răutate, iar pînă dimineață, afacerea „Căprioara" a fost pusă pe roate.

8. **Paștet** – pateu.

12: Strategia „pe Scurt"

Planul era foarte simplu. Bulbuc și Trosnet vor pleca la Cricova, unde îl vor contacta pe Seva Botnari și vor prelua de la el o canistră de titan cu „Negru de Purcari". După asta, cei doi vor pleca la Sevastopol, unde îl vor găsi pe ginecologul Belkin și vor încerca să cumpere de la el o Ceaika albastră primită în dar de la soția lui Brejnev. Dacă nu va accepta, îi vor crăpa capul cu ciocanul, vor lua Ceaika și se vor întoarce în Moldova, la Dănceni. Acolo îl vor căuta pe Slava Grădinaru, un împătimit colecționar de hot roaduri și îi vor propune Ceaika în schimbul unui muscle car, Pobeda, preparat de Brabus. Dacă nu va accepta, îi vor crăpa capul cu ciocanul, vor lua Pobeda preparată de Brabus și vor pleca de urgență la Aktiubinsk. Acolo îl vor contacta pe Delta, agentul babei, care îi va pune în legătură cu Timoshenko, șeful vamei din Aktiubinsk. În final, Timoshenko va prelua canistra cu Negru de Purcari de la Cricova, drept mostră pentru un posibil transport de vinuri din Moldova.

Toată treaba asta nu era altceva decît o strategie de acoperire a misiunii de bază, și anume — recuperarea lui Ionel Gavriliuc din mîinile lui Koshkin.

13: Motel „Severnaya"

Pobeda de 1800 de cai a ajuns la marginea orașului Aktiubinsk pe la patru dimineața și a parcat în fața motelului „Severnaya", lîngă un tir cu numere de Cimișlia. Motorul Brabus V16 a scos un mormăit înfundat și s-a oprit, dar aburii au mai continuat să se ridice vreo oră de pe capota bolidului.

Afară se lumina de ziuă. Bulbuc și Trosnet au intrat în restaurantul motelului, care era aproape gol. La o masă mai retrasă au zărit o namilă de om, cu față rumenă și blîndă de șofer moldovean. Pe masă, lîngă el, strălucea o canistră de vreo douzeci de litri. Sub masă, într-o baltă roșiatică, zăcea chelnerul cu fața buhăită. Namila de om cu față blîndă părea absent, dar cînd i-a observat pe cei doi, a urlat:

— O, davai, davai la botu' calului, blea! Hai că am reis[9], nah'!

Bulbuc și Trosnet au zîmbit bucuroși și s-au așezat lîngă namilă. Acesta a ridicat canistra metalică, a dus-o la gură

9. **Reis** – rută, traseu, transport.

și a tras cîteva înghițituri, apoi a transmis-o lui Bulbuc, care a tras și el un gît, dar s-a înecat, a tușit de cîteva ori convulsiv și a exclamat:

— Suka blea! Nu ni-am nastroit[10] gîtu' pentru spirt! Am crezut că-i samagon!

Trosnet l-a îmbrîncit pe chelner cu piciorul și a strigat:

— Scoală, animalî! Adu la oameni niște murături la spirt!

Chelnerul s-a dezmeticit parcă, s-a uitat la cei trei și a întrebat:

— Gde ia[11]?

Apoi s-a tîrît de sub masă, lăsînd în urma lui o dîră gălbuie. Namila de șofer, cu privire tulbure, a încercat să zică ceva, dar a sughițat și a tras o borîtură scurtă pe masă. După ce s-a adunat cu duhul, a spus:

— Spirtu' ista-i cam slab! Țin minti, vara trecută, ne-o dat cumătru' Jora o canistră de spirt de la measokombinat, amestecat cu sînge di zimbru. La început parcă bei apă rujinită, da' după două pahare, vorghești cu morții, blea budu!

Bulbuc îl privi ironic și spuse:

— Asta-i huinea! Eu am fost la o nuntă la un văr de-a' meu, la Cricova. Acolo pe masă erau trei feluri di canistre: canistre negre cu spirt de la Medvedevka, canistre roșii cu samagon de la Vaz și niște canistre aurii cu „Lacrima Dracului".

Șoferul a înghițit în sec și a holbat ochii:

— Știu, știu! Lacrima rupe! Nie ni-o turnat o dată la Ulan-Bator, niște haiduși din Cecenia un stacanaș[12] di „Lacrima Dracului". Apu eu, după asta m-am pișăt sînji două

10. **Nastroit** – acordat, adaptat.
11. **Gde ia?** – unde mă aflu?
12. **Stacanaș** – păhăruț.

săptămîni și ni-o apărut o pată neagră pi limbă. Cu toate că aș mai traji un stacanaș, că tari ni-i dor! Da' n-am di undi, nu sî găsăști blea, difițît!

Bulbuc s-a aplecat la urechea lui și i-a spus:

— Eu pot să vorghesc cu văru' meu de la Cricova, el are vreo două canistre de „Lacrimă". Numa' că el nu vinde! Face barter.

— Și fel di barter?

— Barter pe Vint[13]!

Șoferul s-a ridicat brusc în picioare, s-a prăvălit peste masă, apoi s-a ridicat din nou și, clătinîndu-se cu ochii bulbucați, a întins mîna spre tirul din parcarea motelului.

— Îl vezi?

— Da.

— Îi plin cu Vint. De la Sahalin, de la o bază militară. Zece tone, blea!

— Și fel de Vint? Experimental?

— Uăi Budulai, aista-i vint iadernîi![14] Se cheamă V-tron. Eu trebuie să-l duc la o bază militară în Kazahstan. Acolo este un batalion de soldați care trăiesc sub pămînt. Ei mai trag din cînd în cînd cîte 50 de grame de V-tron, ca să lupte cu demonii. Tremensu-i sărbătoare pe lîngă efectele vintului ista! Cică de la 20 de grame te întîlnești cu Stalin! De la 30 dai mîna cu tine! De la 50 intri-n horă cu Michiduță, da' di la 100... nimeni nu s-o întors să povestească!

Bulbuc și Trosnet au schimbat cîteva priviri, după care Trosnet a scos din sîn un TT cu amortizor și a tras două focuri în capul șoferului. Apoi, Bulbuc l-a cotrobăit cu atenție

13. **Vint** – pervitin, drog psihotrop.
14. **Iadernîi** – nuclear.

prin buzunare, găsind actele și cheile. Cînd au ieșit din restaurant, cei doi au observat lîngă un mesteacăn însingurat o Nivă albă cu geamuri fumurii și cu numere de Chișinău.

Cei doi au mai schimbat cîte o privire, apoi Bulbuc a urcat în tir, iar Trosnet s-a dus să verifice Niva. A ciocănit în geamul fumuriu, iar acesta a coborît încet.

În Nivă se afla nimeni altul decît Grișa Rotaru, milițianul genial. Cei doi s-au uitat încruntați unul la altul, iar Grișa a rupt tăcerea.

— Și fașiți aișa, blea?

— Nică, tovarăș căpitan!

— Aveți grijă că eu îs cu ochii pe voi!

— Ghini, tovarăș căpitan!

Trosnet s-a întors la tir, și-a aprins un „Belomor”, s-a uitat peste umăr la Nivă și a urcat în tir.

НЕТ

14: Aktiubinsk

Tirul „Scania", ultimul model, 500 de cai, servo, injector, masaj etc. a ieşit din parcare. La intrarea în Aktiubinsk, cum şi era de aşteptat, a fost oprit de patrula rutieră. Poliţistul s-a apropiat de cabină şi a strigat:

— Moldavia?

— Moldavia!

— Maladeţ! Davai documentî!?

Din geamul tirului a ieşit amortizorul murdar de sînge, s-a auzit un clinchet scurt, iar apoi vocea lui Trosnet:

— Iaca ţie documente! Şî ţăr'nî uşoarî!

Tirul a intrat în oraş, s-a prelins agale pe bulevardele cenuşii, după care a parcat lîngă un bloc cu cinci etaje, unde era programată întîlnirea cu agentul babei, domnul „Delta". Bulbuc şi Trosnet au urcat la etajul trei, s-au apropiat de uşa cu numărul 13, şi-au aranjat părul cam agitaţi, apoi au sunat. Le-a deschis un gopnik[15] tinerel în cămaşă neagră de mătase, descheiat pînă la brîu, ras în cap şi cu un tatuaj depresiv

15. **Gopnik** – cocalar.

pe pieptul slab: „Net v jizni sciastya!”[16]. Gopnikul i-a condus pe cei doi prin apartament, pînă într-o sufragerie spațioasă. Pe un perete atîrna portretul Serafimei Cozonac, o pictură ovală în ramă de aur, semnată de faimosul peredvijnik[17] Sevastianov. În centrul sufrageriei se afla o masă uriașă, plină cu mîncăruri alese, de la sarmale și chifteluțe la creveți, salamandre coapte, calamari, țipari, homari, lăcuste la cuptor, icre de triton, testicule de bizon, plus o lebădă umplută cu ciuperci. Despre băutură nici nu mai vorbim.

În capul mesei se afla Delta, pe numele său întreg Eduard Valerianovich Botzman, un octogenar uscățiv și fioros, cu plete albe și lungi, în tricou Morbid Angel și cu o halbă de bere „Guiness” în mîna costelivă. Lîngă Delta, de-o parte și de alta, se aflau zece absolvente de la Academia de Balet „Romanoff”. Mai exact, cinci brunete cu ochii verzi și cinci blonde cu ochii roșii de la himca[18] pe care o fumau din narghileaua în formă de craniu. În surdină se auzea un Chopin liniștitor. Delta a rupt tăcerea:

— Cum ați călătorit, dragii mei?

Bulbuc, emoționat la vederea fetelor frumoase, a înghițit în sec și a spus:

— Normal, doar că am obosit oleacă!

— Obosit? Poftiți la o himcă de calitate! Scoate oboseala pe loc! Sau niște extaz de la Bălți!

— Nu, mulțumim, noi am tras niște kox Velvet și ne mai ține!

— Velvet nu-i rău, dar ce-i cu tirul de-afară? Parcă era vorba să veniți cu Pobeda!

16. **Net v jizni sciastya!** – *N-am fericire-n viață!* – tatuaj clasic de pîrnaie rusească.
17. **Peredvijnik** – pictor realist (naturalist) rus din sec.XIX aflat în opoziție cu academismul oficial.
18. **Himcă** – „chimicală” — cînepă (indiană) macerată în spirt etilic, formalină, eter sau acetonă, apoi uscată.

— Pobeda am lăsat-o în parcare la Severnaya, ca să mai încurcăm urmele.

— Aha, ca să mai încurcați urmele... înțeleg înțeleg, dar cu vintul cum rămîne? Eu știu că nu v-ați putut stăpîni, dar marfa din tir îi aparține generalului Dovjenko! Voi ați auzit de Dovjenko?

— Nu...

— Foarte bine, nici nu vă doresc. Noroc că doamna Serafima este în relații bune cu el. Oricum, voi trebuia să va faceți datoria, nu să vă apucați de împușcat șoferi și patrule, ca niște derbedei. Acuma eu trebuie să pierd vremea, să dau telefoane ca să vă scot din căcat! În loc să ciocnim un păhăruț. Foarte neserios din partea voastră!

— Da' noi de unde să știm? Nouă ni-o kikat, noi l-am luat! Zece tone de vint nu strică nimănui. Da' cu Dovjenko sau cum îl cheamă, găsim noi o soluție!

— Aha, soluție de var peste cadavrele voastre dezmembrate! Se pare că voi nu prea ați înțeles cum merg treburile pe la noi! În mod normal, acum ați fi stat în genunchi, castrați și cu kalashnikov-urile băgate în gît, după metoda „Lebăda pocăită". Dar pentru că doamna Cozonac manifestă o mare afecțiune pentru voi, am hotărît să trec cu vederea neînțelegerea noastră!

Auzind acestea, cei doi s-au înfuriat. Trosnet l-a apucat de gît pe gopnikul în cămașă de mătase, iar Bulbuc i-a bagat în gură TT-ul cu amortizor, după care a strigat:

— Uăi, papașa, tu ai ahuit cu totu'! Amuș ai sî vez' tu neînțelegere! Pi gopnikul tău îl trimitem în iad, îți futem

curvele, da' pe tine te spînzurăm de limbă, ca să nu mai mănînși atîta căcat!

Delta a zîmbit calm și a spus:

— Stimați prieteni, hai să nu ne certăm! Mai bine lăsați-mă să vă povestesc o întîmplare hazlie din tinerețea mea. În iarna lui 1942, frigul a întrecut orice așteptări, iar în Ucraina se dădeau lupte crîncene. La tot pasul dădeai peste cadavre mutilate, ororile nu se mai sfîrșeau, iar eu, alături de cîțiva partizani, vînam fasciști rătăciți prin pădurile de lîngă Trofimofca, la vreo treizeci de kilometri de Cernigov. Pe atunci, foamea bîntuia nestingherită prin regiune, canibalismul era la ordinea zilei, iar noi stăteam foarte prost cu proviziile, dar mai ales cu mahorca. La un moment dat, unul dintre camarazii mei, Stepan Saveliev, să-i fie țăr'na ușoară, parcă-l văd săracu', a venit la mine, palid la față, și mi-a spus...

Bulbuc l-a întrerupt pe Delta:

— Uăi, starpiorule[19], gata cu marazmu'! Ascultă la mine, suciara! De amu' încolo noi hotărîm ce și cum! Clar?

Bătrînul a făcut o pauză, a zîmbit din nou și a spus:

— Bine, atunci vom proceda altfel! Vă invit să faceți cunoștință cu fetele mele. Prima este Svetlana. Fiți atenți ce mîini fine are, ce degete suave. Toate fetițele mele sînt așa! Eu le cunosc de cînd erau mici și îmi sînt foarte dragi! De cînd erau puștoaice, le-am antrenat cu multă blîndețe și răbdare, iar ele m-au răsplătit cu dăruire, afecțiune și fidelitate. Cînd aveau cîte șaisprezece ani, fetele mele erau mai antrenate decît cei mai tari mercenari din Afganistan sau Cecenia! Blea budu! Vă imaginați ce știu ele acum, la 30 de

19. **Starpior** – ramolit, bășinos.

ani? Dacă vei privi mai atent, stimabile Bulbuc, vei înțelege de unde sînt inelele astea. Cîte cinci pe fiecare deget. Și asta fiindcă nu încap mai multe. Zece fete, zece degete! Cinci sute de inele, nici mai mult, nici mai puțin! Adică cinci sute de dobitoace încăpățînate au încercat de-a lungul timpului, ca și voi, să-mi explice mie cum stau lucrurile. Și cu ce s-au ales ? Cu grenade băgate pe gît și creiere împrăștiate pe pereți. Tristă perspectivă, nu-i așa? Svetlana… sau nu, mai bine Natașa... explică-le oaspeților că nu-i bine să emane hormoni la mine în casă, de dimineață! Bleaha muha[20], iar mi-a crescut tensiunea!

În momentul următor nouă dintre fete au scos de sub masă cîte un Kalash cu amortizor „Tihii Don", iar Natașa, o blondă firavă cu chip angelic, a sărit ca o gazelă peste masă, și după o serie de high-kick-uri năprasnice Bulbuc și Trosnet s-au trezit la podea cu mîinile răsucite la spate și cu cîte o grenadă în gurile rupte.

Delta s-a ridicat de la masă, s-a apropiat de Bulbuc, i-a pus talpa pe gît și a spus:

— Uăi gandonule[21], cum procedăm ? Completăm colecția fetelor cu încă două inele, îl contactăm pe generalul Dovjenko să vă organizeze un masaj cu tancul sau găsim o metodă mai civilizată de comunicare ?

Bulbuc și Trosnet, cu ochii bulbucați de frică, au început să mormăie ceva, iar Natașa, la semnul lui Delta, le-a scos grenadele din gurile însîngerate.

Bătrînul a continuat:

— Gata, vă rog să luați loc la masă! Să uităm incidentul și

20. **Bleaha muha** – un soi de *băgami-aș! bleaha* – cataramă, *muha* – muscă.

să ne bucurăm împreună de aceste mîncăruri alese. Dar înainte de toate aș vrea să vă fac cunoștință cu tînărul pe care l-ați numit gopnik și l-ați atacat mai devreme. Poate vi se pare inofensiv, dar el este mîna mea dreaptă. Se numește Timofei și este mut, din cauza unui accident din copilărie. Dacă fetele mele au făcut o demonstrație cît se poate de convingătoare, Timofei are o tehnică ceva mai sofisticată. El poate omorî instantaneu, pe oricine, în orice împrejurări, cu orice obiect aflat la îndemînă. Are la activ 100 de spintecări cu lingura, 50 de fracturi de coloană cu pumnul, 66 de gîturi sfîrtecate cu dinții, 14 smulgeri de cap cu mîinile goale, lovituri mortale cu scobitoarea, perforări craniene cu stiloul, ștampila sau receptorul, atacuri mortale cu perna, periuța de dinți, punga, pașaportul, bobîrnacul și nu numai. Acum, probabil ați înțeles că numai datorită mie, Timofei nu v-a scos ochii cu linguriţa pe care o avea în mînă atunci cînd l-ați întrerupt de la masă și l-ați jignit ca niște baistruci[22] cu TT-ul vostru. Ei bine, ce-a fost a fost. Timofei tocmai mi-a făcut semn că v-a iertat. Deci, să continuăm festinul nostru, să ciocnim cîte un păhăruț și să trecem la subiect. Am înțeles că dumneata, stimabile Bulbuc, ai putea să-l convingi pe Ionel Gavriliuc să se întoarcă în Moldova. Doamna Serafima este foarte interesată de serviciile pe care i le poate oferi nepotul dumitale. Dar Ionel, din cîte am aflat, nu vrea să revină la baștină din cauza tratamentului inuman la care l-ați supus. Propunerea mea este simplă — să intrăm în legătură cu profesorul Koshkin, să-l strîngem un pic la perete și să-l convingem că locul lui Ionel este la Nekrotitanium,

21. **Gandon** – prezervativ.
22. **Baistruk** – puștan.

nu la „Koshkin Robotic Research". Pentru asta îl voi trimite cu voi pe Timofei, ca să vă ajute să-l anihilați pe Koshkin. Poate nu știați, dar savantul ăsta paranoic are o armată de protecție compusă din ucigași psihopați condamnați la moarte. Ca să n-o mai lungim, Timofei va fi vîrful de lance în operațiunea „Bistiboiz".

Planul este extrem de simplu. La fel ca toate planurile concepute de doamna Cozonac. După cum am aflat, laboratoarele lui Koshkin se află în subteranele Centralei Nucleare Aktiubinskaya AES. Pentru a pătrunde în centrală, veți juca rolul unei comisii de verificare a reactorului, împuternicită de Ministerul Energiei Nucleare de la Grinăuți. Am aici legitimațiile voastre, cu care veți intra fără probleme.

Din centrala nucleară, va trebui să vă strecurați în tunelul de acces către laboratoare. Odată ajunși în subteranele de la „Koshkin Robotic Research", vom lua legătura prin satelit pentru instrucțiuni. Apropo, unde-i canistra cu Negru de Purcari pentru Timoshenko de la vamă?

Trosnet s-a plesnit peste frunte:

— Oi, blea! Am uitat-o la motel, în bagajnik la Pobedă!

— Nu-i nimic, a intervenit Delta. Atîta timp cît îl avem în preajmă pe Grișa Rotaru, canistra, Pobeda și vintul sînt în siguranță! Gata, hai la treabă că timpul zboară ca glontele! Și apropo de gloanțe, dacă nu vreți să le adunați în cefele voastre groase, să nu vă prind cu fofîrlica!

15: Operațiunea „Bistiboiz"

Bulbuc și Trosnet s-au ridicat de la masă și, împreună cu Timofei, au părăsit apartamentul. În garajul de lîngă bloc îi aștepta un Aston Martin pe care Delta l-a primit în dar de la Sean Connery după ce l-a ajutat să recupereze niște bani de la un datornic din Oklahoma.

Peste jumătate de oră, echipa de șoc se afla deja la porțile centralei nucleare, în fața postului de control. Soldățelul subțirel, înarmat cu mitralieră Abakan, s-a apropiat de Astonul argintiu:

— Haroshaya mashina! Odoljili u Bonda?[23] Dokumentî, pojalusta!

Cei trei au prezentat legitimațiile și porțile grele s-au deschis. Aston Martinul a intrat în curtea centralei, cauciucurile au fluierat strident și, după o răsucire spectaculoasă, bolidul a parcat lîngă o cisternă galbenă pe care scria „Kvas"[24]. Toată lumea a ieșit din mașină, iar Bulbuc s-a apropiat de cisternă și i-a tras un bocanc. Ecoul loviturii a scos la iveală un adevăr

23. **Odoljili u Bonda?** – Ați împrumutat-o de la Bond?
24. **Kvas,** – băutură tradițională rusească, mai dulce și mai slabă ca berea.

trist, kvasul era pe terminate. Totuși, de după colț și-a făcut apariția o femeie plinuță, îmbrăcată într-un halat alb răpănos. Femeia s-a apropiat în fugă și a exclamat emoționată:

— Of, mă scuzați, dumneavoastră sînteți probabil inspecția, da' eu am dus niște kvas la savanții din secția nouă! Așteptați demult?

Bulbuc i-a zîmbit femeii:

— Hai, lasă… mai ghini toarnă niște kvas la băieți!

După ce băieții au golit halbele, Trosnet a întrebat-o pe femeie:

— Da' unde-i intrarea în bază?

Femeia le-a indicat o ușă ruginită pe care scria „Biobaza 1". Cei trei i-au sărutat mîna vînzătoarei, apoi Bulbuc a executat-o mișelește cu un glonte în cap. Timofei s-a uitat amenințător la el, iar Bulbuc s-a fîstîcit și a bolborosit: „Pardon". Pînă și Trosnet i-a făcut observație, explicîndu-i că la pîrnaie ucigașii de femei au intestinul ferfeniță.

În cele din urmă, cei trei au pătruns prin ușa ruginită într-un tunel slab iluminat. După ce au traversat tunelul, s-au trezit într-o hală uriașă, plină cu butoaie, cisterne și containere ruginite. Acolo au fost întîmpinați de un paznic cenușiu la față, care aducea mai degrabă a cimpanzeu iradiat decît a om. Paznicul nu era singur. El ținea în lesă un dog german cu dinții îmbrăcați în oțel inoxidabil. Dogul nu părea deloc blînd. Cînd Bulbuc a dat să scoată pistolul, cîinele s-a repezit la el, dar n-a apucat să-l sfîșie, deoarece Timofei cu o mișcare fulgerătoare a spintecat javra cu briciul, de la bot la coadă. Mațele cîinelui s-au împrăștiat la picioarele paznicului, iar

acesta a început să rîdă cu poftă, după care a spus:

— Maladeț, rebeata, văd că nu sînteți de ici colo! Cu dogu' poate v-a mers, dar cum o să vă descurcați cu plutonul de canibali iradiați?

Spunînd astea, paznicul a scos din buzunar o ploscă ruginită și le-a întins-o:

— Mai bine luați cîte un gît! Nici nu veți simți durerea!

— Care durere? a întrebat Bulbuc mirat.

— Durerea care vine! Ha, ha, ha!

În momentul următor cei trei au auzit un zgomot infernal, butoaiele au început să sară în toate părțile și în hală au tăbărît vreo sută de clone identice de-ale lui Chuck Norris, doar că de patru ori mai înalte și fără barbă. Și asta nu era tot. În spatele clonelor tropăia însuși Gonarcea, păianjenul uriaș din HalfLife.

Bulbuc a înțepenit de frică, iar Trosnet a exclamat cu vocea sugrumată:

— Asta-i mătincă[25] de la kvas!

Înconjurați de clonele care se apropiau amenințător, cei trei mușchetari au început să-și dea palme ca să se trezească din coșmar. Dar nu s-au trezit. Clonele lui Chuck Norris se apropiau clănțănind din dinții de criță[26]. Apoi Gonarcea a scuipat un jet de vreo sută de litri de acid, iar cei trei au închis ochii instinctiv și s-au scăpat în pantaloni. În momentul următor s-au trezit din nou lîngă cisterna cu cvas. Vînzătoarea, vie și nevătămată, rîdea cu gura pînă la urechi, apoi s-a oprit, și-a tras răsuflarea, și a exclamat voioasă:

— Cum vi se pare kvasul cu plutoniu? Rupe, nu-i așa?

25. **Mătincă** – pe semne că, mă tem că.
26. **Criță** – oțel.

Bine ați venit la Aktiubinskaya! Și nu vă gruziți[27], chiloții se usucă repede lîngă reactoare!

Bulbuc, Trosnet și Timofei au schimbat cîteva priviri uluite, au lăsat halbele pe măsuța de lîngă cisternă, au mai bălosit o dată mîna vînzătoarei și s-au îndreptat precauți către intrarea în centrală.

De data asta au ajuns la o recepție civilizată, unde au declarat că sînt așteptați de profesorul Koshkin. Paznicii le-au oferit halate, căști de protecție, cizme de cauciuc, apoi i-au condus pînă la liftul industrial cu care cei trei au coborît în măruntaiele centralei nucleare.

27. **Gruzit** – îngrijorat, deprimat, speriat.

16: Koshkin Robotic Research

Voldemar Inokentievich Koshkin era vestit pentru experimentele sale revoluționare, iar atunci cînd Bulbuc l-a zărit într-un laborator, savantul tocmai studia ceva la microscop, dar nu era în apele lui, fiindcă la un moment dat a scrîșnit din dinți și a spus:

— Futu-ți drojdia mă-tii! Davai, măcar zero virgulă zero unu, blea!

Bulbuc a ezitat pe moment, dar apoi s-a apropiat de Koshkin, i-a pus mîna pe umăr și a spus:

— Poate mai ghini cîte o sută de grame!

Cînd a auzit codul magic, Koshkin s-a îmbujorat la față, s-a întors să vadă cine a venit cu o propunere atît de potrivită dimineața și a spus:

— O sută de grame, asta oricînd poftim!

Apoi Koshkin a scos de sub masă o sticlă de vodcă „Kutuzov" și patru pahare. A turnat cu tremurici la încheietură și a spus emoționat:

— Dumneavoastră, dacă nu mă înșel, sînteți de la inspecție. Mă bucur, mă bucur! Eu, mă scuzați, încercam să-l ajustez pe „Bețivan 4", nanorobotul meu la care lucrez de cinci ani. Nu știu ce are padla[28], este foarte sensibil și mofturos. Dacă îi ofer altceva în afară de lichior, se strică! La samagon sau vodcă spre exemplu, scoate fum!

Bulbuc a dat peste cap vodca, după care a dus gulerul cămășii la nas și a inspirat adînc. Koshkin și-a îndreptat ochelarii, zîmbind la vederea acestei proceduri, iar în ochii lui a licărit un început de lacrimă. Extaziat, dar fără a scoate o vorbă, a luat paharul din mîna lui Bulbuc, l-a umplut din nou și i l-a întins. Bulbuc a repetat procedura, iar fața lui Koshkin s-a luminat și mai tare:

— Ce tandrețe, cît stil ai matale la mînuirea paharului! Se pare că nu sînteți de prin partea locului! La noi, la Aktiubinsk, se bea ceva mai agresiv. Nu cumva sînteți din…

Bulbuc l-a întrerupt:

— Eu îs Bulbuc, aista-i Trosnet, da' așela-i Timofei!

Koshkin a ridicat sprînceana:

— Mă bucur nespus și dacă tot ați sosit, vreau să vă arăt un mic aparat care reprezintă munca mea de-o viață în domeniul producției avansate de alcool. Dar sper să ramînă între noi!

Spunînd astea, Koshkin a scos din sertarul biroului o servietă blindată cu cifru. Pe capacul servietei era incrustat cu litere înzorzonate: „Rasputin 2".

— Dragii mei, acesta-i viitorul! Aici se află prima și ultima revoluție cu adevărat științifică și credeți-mă, spun asta

28. **Padla** – ticălos, jigodie.

cu toată modestia și onestitatea mea de savant obsedat de muncă, muncă și iar muncă!

Cînd au auzit asta, Bulbuc, Trosnet și Timofei au înghițit în sec, iar în ochii lor ai fi putut citi următoarele: „Îl gîtuim, luăm servieta și dă-l încolo de Ionel! Uite banu' gros! Pe loc, nu la anu'!"

Koshkin s-a uitat la ei șiret și le-a spus:

— Eu înțeleg emoția care v-a umplut inimile, dar credeți-mă, acum servieta nu v-ar folosi la nimic, fiindcă este în testare și mai dă erori din cînd în cînd. Săptămîna trecută, un asistent de al meu n-a rezistat ispitei și a dispărut cu servietă cu tot. Dar n-a ajuns departe. În schimb a ajuns adînc, în fîntîna de grafit a reactorului 4. Acolo au găsit o pastă vîscoasă fosforescentă, tot ce a mai rămas din pidarazul[29] de asistent. Cu alte cuvinte, servieta e prea importantă ca hoții să rămînă nepedepsiți.

Cei trei au înghițit în sec, după care au mai tras cîte o sută de vodcă.

— Altă dată, a continuat Koshkin, institutul nostru a organizat transportul servietei cu blindata specială „Ceapaev", care se deplasează săptămînal la Volgograd, în vederea transportului de bacterii ucigașe, substanțe toxice sau încărcături nucleare. La intrarea în Volgograd, blindata noastră a nimerit într-o ambuscadă. Am fost încercuiți de cîteva tancuri și cîteva sute de infanteriști. Evident, n-am avut nici o șansă și am cedat servieta. Asta pe moment, fiindcă am dat un telefon scurt și peste un sfert de oră s-a arătat un Mig 21, din partea generalului Dovjenko. Astfel, am recuperat servieta,

29. **Pidaraz** – poponar.

iar inamicii care au mai rămas în viață s-au ales cu arsuri de gradul patru provocate de napalmul și bombele cu fosfor lansate de Mig-ul lui Dovjenko.

Și a mai fost un incident neplăcut, atunci cînd servieta a dispărut fără urmă din buncărul de la Severomorsk, unde urma să fie testată. Pînă la urmă, un agent de-al nostru de la Koblevo i-a deconspirat pe autorii jafului, nimeni alții decît „The Sick Bastards", un grup de mercenari teroriști antrenați în Legiunea Străină. După jaf, ei au căutat un loc mai exotic ca să scape de tensiune și s-au cazat la o babă la Koblevo, iar baba s-a nimerit să fie un agent de-al nostru. Și uite așa s-a zis cu „The Sick Bastards"! I-am rebotezat „The Dead Bastards" și i-am cazat într-o groapă comună acoperită cu var. Hai, noroc!

Cei trei au mai ciocnit, au mai servit, apoi s-a instalat un moment de liniște. Într-un final, Bulbuc a spus:

— Matale nu te neliniști, noi n-am venit după servietă! Pe noi ne interesează să mai zdrobim un cinzeac[30] și să vorbim cu Ionel, dacă nu te superi!

La început, Koshkin s-a uitat cu neîncredere la ei, dar a luat receptorul și a format un număr.

— Alo, Liubușka, du-te și-l scoate pe Ionel din Barocamera 3 și trimite-l la mine! Vezi, nu deschide barocamera fără să ajustezi presiunea că implodează centrala! Clar? Bine, hai repejor!

30. **Cinzeac** – cincizeci de vodcă.

17. Întâlnirea

Când a intrat în birou, Ionel a rămas cu gura căscată. Koshkin, Bulbuc, Trosnet și Timofei stăteau cuprinși cap în cap, se legănau și cîntau (cu excepția lui Timofei, care era mut):

„Mîndră floare e norocu,
Măi dorule măi,
Da' nu crește pes' tot locu,
Măi dorule măi!"

Apoi Koshkin, înlăcrimat, l-a observat pe Ionel și a strigat:

— Ionel, dragu' meu, uite cine a venit la noi!

Bulbuc a ridicat privirea și o lacrimă însingurată i s-a prelins pe obrazul țepos. El s-a apropiat de Ionel, l-a cuprins bărbătește și a spus cu vocea sugrumată de emoție:

— Ionică, iartă-mă!

Apoi a căzut în genunchi, l-a cuprins de picioare și a continuat plîngînd:

— Întoarce-te acasă, Ionică! Întoarce-te că mi se rupe inima de durere!

Ionel, emoționat la maxim, l-a netezit pe Bulbuc pe părul sîrmos și a spus:

— Nu mai plînge, nenea Victor! Mă duc să-mi strîng bagajele și vin cu matale! Voldemar Inokentievich, mă lăsați?

Koshkin a izbucnit și el în plîns, dar și-a tras două palme și s-a liniștit. Apoi s-a apropiat de Ionel, l-a mîngîiat pe cap și a spus cu tristețe în glas:

— Ionică, aici nu mai hotărăsc eu dacă să te las sau nu. Nici Bulbuc nu hotărăște, nici Trosnet, nici Timofei, nici Delta și nici măcar generalul Dovjenko! Aici hotărăște doamna Cozonac și dacă doamna Cozonac a spus „hop", atunci „hop" e lege pentru noi. Și la „hop" ne închinăm!

Peste jumătate de oră, Aston Martinul cu Ionel în portbagaj a părăsit centrala nucleară, în timp ce Koshkin, cu ochii scăldați în lacrimi, le flutura o batistă roșie, în semn de adio.

La Aktiubinsk Timofei a coborît, iar Delta i-a băgat lui Trosnet în buzunar un calup de plan[31] „Turkmenski" și i-a spus:

— Uite din partea mea, fiindcă ai fost mai cuminte! Multă sănătate doamnei Serafima! Dacă apar probleme la vamă, pomeniți numele meu! Ei o să vă lase și o să vă mai dea și niște cox[32] pe deasupra!

31. **Plan** – hașiș.
32. **Cox** – cocaină.

18: Baștina

Peste două zile, Aston Martinul a intrat în vama Hîrtop. Patru vameși mustăcioși au înconjurat imediat bolidul. Unul dintre ei a făcut cîteva fotografii cu mașina, pentru fiul său Andriușa, elev repetent în clasa întîi, apoi a început controlul propriu-zis.

— De unde veniți?

— Din Aktiubinsk, din partea lui Delta!

— Aha, foarte bine, puteți pleca!

— Bine, dar unde-i coxul?

— Care cox?

— Cum care? Delta a spus că o să ne dați și niște cox pe deasupra!

— Bine, bine! Stați așa... Valera! O mai rămas cox la confiscări?

— Dapu cum! Și noi mîncăm cox?

— Deci, cît cox doriți dumneavoastră?

— Cît vă lasă inima, noi nu sîntem hapsîni.

— Un kil ajunge?

— De amu... treacă meargă ș-un kil!

— Valera, davai un kil!

Bulbuc a verificat coxul pe gingie, apoi și-a luat rămas bun de la vameșii tensionați. Bolidul a scos un răget înfundat și s-a evaporat din vamă. Peste juma' de oră a ajuns în Chișinău și a oprit la Botanica, lîngă magazinul „Marița", unde a fost stabilită întîlnirea cu baba Serafima. Era trecut de unu noaptea, orașul părea pustiu. Bătrîna îi aștepta la locul cuvenit, într-un Mercedes Pullman blindat din care răzbătea „Suffer in truth" a lu' Meshuggah. Puțin mai la vale, lîngă frizeria „Olimpiada", era parcată chiar Pobeda abandonată la Aktiubinsk. Pe partea cealaltă a străzii se afla o blindată verde BTR, plină cu băieți de la Spetz-Naz[33]. La semnalul bătrînei, din BTR au sărit vreo șapte infanteriști înarmați pînă-n dinți, care au înconjurat Aston Martinul și le-au făcut semn celor doi să iasă. După verificarea de rutină, unul dintre infanteriști i-a făcut semn babei că totul e în regulă, apoi a deschis portbagajul și l-a scos afară pe Ionel.

Baba Serafima a coborît încet din limuzină, parcă mai trasă la față ca de obicei, îmbrăcată într-un capot simplu de casă și îmbrobodită cu o basma înflorată. În mîini ținea un prosop cu o pîine de casă rumenă și aburindă. Ochii cenușii au sclipit de bucurie și bătrîna a spus:

— Bine ați venit, dragii babei! Vă așteptam cu nerăbdare, cu pîinică și cu sare! Hai pojalusta[34], serviți cîte o hrincă[35]! Nu vă uitați la mine ca debilii. Ionel, dragu' babei, tu sui te rog în mașina mea, da' voi, băieți, lăsați Astonul aici, luați

33. **Spetz-Naz** – trupele speciale (antitero).
34. **Pojalusta** – poftim.
35. **Hrincă** – felie.

Pobeda și mergeți la o parilkă[36] undeva, să vă hodiniți acătării. Eu vă trimit și niște fete amuș. Mai scurt, ne sunăm mîine și ne socotim ca oamenii! Gata, am plecat!

Bulbuc și Trosnet s-au îndreptat spre Pobedă, în timp ce blindata, Mercedes-ul și Aston Martinul cu doi soldați au demarat în trombă spre podul de la Valea Trandafirilor. În spatele lor, o explozie infernală a spart geamurile frizeriei „Olimpiada". Din Pobeda preparată de Brabus n-au mai rămas decît blocmotorul, cardanul și roțile din spate. Fumul negru și dens, cu iz de carne arsă, s-a răspîndit în sus pe bulevardul Armatei Sovietice, pînă la Independenței.

36. **Parilkă** – saună.

19: Clubul „Bass Boss”

Mașinile babei au ajuns la Rîșkanovka, aliniindu-se în parcarea din spatele uzinei „Mezon”. Acolo, baba Serafima a coborît înconjurată de gărzi, l-a luat pe Ionel de mînă și s-a îndreptat către clubul ei privat „Bass Boss”. Ușa ramforsată din titan s-a deschis imediat ce baba a scos limba la senzorul genetic. Toată lumea a pătruns într-un tunel de canalizare, prost iluminat. Mirosul de hoit era nelipsit, iar tunelul vibra puternic în ritmul unor bașii ce se auzeau în surdină. La fiecare „bum” Ionel simțea cum i se încîlcesc mațele. Bătrîna i-a pus mîna pe umăr și i-a strigat la ureche:

— Te prește basuha[37], feciorașule? Bucură-te cît ai timpane tinere, că eu nu mai aud ca pe vremuri!

După ce au străbătut tunelul, au ajuns la altă ușă ramforsată. A urmat scanarea retinelor, prelevarea de sînge, testul Cibotari și clismele antioxidante. În cele din urmă, s-a aprins o lumină verde și ușa s-a dat la o parte. Din deschi-

37. **Te prește basuha** – te rupe basul.

zătura întunecoasă a năvălit un zgomot infernal de techno-trance industrial cu influențe de necro-punk psihedelic. Stroboscoapele răneau retina fără iertare, iar norul de fum gălbui, cu miros de opiu și hașiș, indica faptul că în „Bass Boss" nu se adunau sfinții. Bătrîna și-a apropiat gura de urechea lui Ionel și a țipat:

— Ai grijă că fumul ista vine de la niște tigăi cu polen de mătrăgună iraniană, opiu cu eter și ulei de hașiș, puse pe foc într-o cameră specială la subsol, iar ventilatoarele distribuie fumul egal, ca să intre toți pe frecvență. Sper că ești obișnuit cu halucinațiile și delirul mistic!

Ionel oricum n-a auzit nimic, din cauza basului ucigător. În cele din urmă baba și escorta au ieșit din club, iar Ionel a rămas singur într-un nor de fum străfulgerat de stroboscoape. Peste cîteva minute volumul muzicii a mai scăzut, iar fumul s-a mai rărit. Ionel a început să deslușească pereții, tavanul, podeaua. Clubul era o încăpere uriașă cu mai multe camere laterale, tapițate cu blană purpurie, draperii negre din catifea, candelabre a la Notre-Dame și covoare persane. Vizitatorii clubului, un mogul din India, doi magnați de la Osaka, un prinț din Dubai și multimiliardarul Tolea Cojocaru de la Mășcăuți, stăteau tolăniți pe niște perne uriașe, iar cîteva curtezane dibace tocmai le ofereau un masaj erotic a la Sapho.

În capătul opus al salonului, într-un costum de scafandru, trebăluia DJ Taifun de la Tîrnova. El se afla într-un acvariu imens, plin cu vodcă „Mahno", și doar mîinile lui ieșeau prin două tuburi de cauciuc pentru a manevra vinilurile rare.

În centrul salonului era un soclu masiv din granit roșu, pe care se afla un sarcofag din cristal. În interior, sarcofagul era plin cu fum sub presiune, iar acesta țîșnea prin patru orificii laterale. Jeturile subțiri formau o cruce de fum în mijlocul salonului. Deasupra sarcofagului, din tavan atîrna un pendul uriaș din bronz, cu ac din aur. Pe capacul de cristal al sarcofagului era incrustat un ceas cu cifre romane, iar pendulul balansa în jurul cifrei 12, scrijelind ușor suprafața de cristal. La un moment dat, muzica a încetat, apoi o lumină roșie, mlăștinoasă, a învăluit clubul, după care de undeva dintr-o cameră obscură și-a făcut apariția o doamnă înaltă, acoperită cu un giulgiu negru, pînă la pămînt. Pe cap avea o coroniță din crizanteme ofilite, iar în mîinile slabe ținea o coasă de aur. Cînd s-a apropiat de sarcofag, fumul a încetat să mai țîșnească, iar pendulul a înțepenit deasupra cifrei 12. Femeia s-a uitat la Ionel cu ochii ei mari, de un negru pătrunzător, apoi l-a întrebat:

— Cum îți pare clubul? Nu-i așa că rupe?

Ionel a dat din cap, dar n-a fost în stare să scoată nici un cuvînt. Femeia a continuat:

— Ce-ai pățit, dragu' meu, te-ai speriat? Stai liniștit, nu te lua după legende și povești! Hai mai bine să zdrobim un absint de calitate! Vrei?

Ionel a fost de acord, iar Moartea a băgat mîna în sîn și a scos dintre țîțele sterpe o sticlă de absint „Nosferatu". În acel moment, în club a intrat Grișa Rotaru, i-a observat pe cei doi și s-a apropiat de ei. A scos legitimația și a spus cu o voce gravă:

— Grișa Rotaru de la Afaceri Interne! Cu ce vă ocupați dumneavoastră aici?

— Ne relaxăm! a răspuns Moartea indignată. Nu doriți să vă alăturați? Avem di tăti, inclusiv un koseaciok[38]!

— O să vă arăt eu amuș koseaciok! Cine ești matale?

— Moartea!

— Moartea? Documentele la control! Să vedem ce fel de moarte!

— Moarte simplă, sau în chinuri... dar să știți că n-am documente!

— Clar, n-aveți documente, consumați droguri, băuturi alcoolice, faceți glume macabre și corupeți minori. Suflați spre mine, vă rog, să vedem în ce stadiu de ebrietate sînteți!

Moartea a luat aer în pieptul rahitic și a suflat în direcția lui Grișa. Acesta a încremenit, fața i s-a acoperit cu o crustă cenușie, apoi a crăpat și Rotaru s-a transformat într-o stană de piatră, despre care Serafima Cozonac a spus mai tîrziu că este monumentul miliționului anonim, realizat de Muhina.

Ionel a rămas cu gura căscată, dar Moartea i-a tras un ghiont, i-a întins sticla de absint și l-a întrebat:

— Ai auzit de Edgar Poe?

Ionel, bulversat, a tras un gît de absint și a dat afirmativ din cap.

— Foarte bine, hai cu mine!

Moartea l-a cuprins pe Ionel pe după umeri și împreună au traversat un coridor întunecos pînă într-o cameră ce semăna cu un pub de punkeri după un live Disrupt! În cameră plutea o duhoare acră combinată cu fum, vomă, al-

38. **Koseaciok** – joint.

cool și transpirație. Icicolo, cîte-o masă jegoasă cu scaune jerpelite, pe care sforăiau bețivanii mai cu demnitate. Ceilalți dormeau pe jos, în poziții macabre. Podeaua era umedă și lipicioasă, iar undeva într-un colț, la una dintre mese stătea un bărbat care se ținea de sticlă cu stoicism, ca să nu cadă de pe scaun. Acela era chiar el, inconfundabilul Edgar Poe.

Moartea s-a apropiat de masa lui, a tras un scaun și s-a așezat. Ionel i-a urmat exemplul. Edgar a ridicat privirea tulbure și a privit-o îndelung pe Moarte, apoi l-a observat pe Ionel, a ridicat mîna stîngă cu degetul arătător spre el și a exclamat:

— You…

Dar n-a terminat fraza fiindcă mîna dreaptă i-a alunecat de pe sticlă și scriitorul a căzut cu fața pe masă. Atunci Moartea l-a întrebat pe Ionel:

— Cum te simți în ultima halucinație a lui Poe?

— Eu sînt în halucinația lui?

— Păi, doar n-o fi el în halucinația ta!

— Poftim?

— Lasă, nu retrăi[39]! Hai mai bine să-ți arăt cireașa de pe tort, că de n-aș fi eu, v-ați înmulți fără noimă și v-ați mînca între voi ca guzganii! Ar trebui să-mi pupați tălpile că vă scutesc de chinul eternității carnale! Asta pe moment, că protocolu' nu-mi permite să vă dezvălui ce urmează!

Spunînd astea, Moartea s-a ridicat în picioarele slăbănoage, a apropiat coasa de obrazul lui Poe și a spus pe un ton poruncitor:

— Pupă coasa!

39. **Nu retrăi** – nu te îngrijora.

Poe a ridicat privirea, i-a zîmbit Morții și, fără nici o ezitare, și-a lipit buzele de lama coasei. Apoi s-a prăbușit fără suflare. Ionel nu s-a abținut și a spus:

— Punem pariu că pup și eu coasa și nu pățesc nimic?

Moartea s-a uitat la el mirată, ba chiar supărată:

— Nimeni și niciodată nu m-a luat peste pulă așa cum ai făcut-o tu, mucosule! Mă rog, în afară de Ivan Turbincă! Pupă coasa chiar amu'! Să-ți arăt eu ție pariu, pușlama!

Fără să stea prea mult pe gînduri, Ionel a sărutat coasa, apoi a început să lingă lama de aur, privind-o sfidător pe Moarte. În final a scuipat printre dinți și i-a spus:

— Vezi, fa proasto? Acuma cine-i pușlama? Hai vorghește, că te pocnesc peste bot de-ți sare voalu'!

Moartea, nedumerită și speriată, a făcut un pas înapoi și a exclamat:

— Vafli[40]! Nu se poate așa ceva! Stăpîne! Iartă-mă!

— Gata, gata! Termină cu smiorcăiala! Hai, marș în scorbura ta și să nu te mai văd! Hudio[41], lepădătură!

Moartea a început să tremure, apoi a deschis gura larg, și-a băgat o mînă în fundul gîtului, după care a început să și-o devoreze. Mîna s-a adîncit tot mai mult în gît, pînă cînd a intrat și cotul. Apoi, Moartea s-a curbat grotesc, iar umerii, pieptul, burta și picioarele au intrat în gura ei largă. În cele din urmă, a înghițit și coasa, și giulgiul, iar capul a rămas plutind în aer, cu ochii bulbucați. Ionel i-a dat un bobîrnac în frunte și căpățîna a căzut pe podeaua lipicioasă cu un zgomot tipic de cap ce cade pe o podea lipicioasă. Apoi capul s-a lichefiat și s-a absorbit în podea. Imediat după aceasta,

40. **Vafli** – muie, rupere.
41. **Hudio** – dispari, pleacă, marș.

în cameră și-a făcut apariția baba Serafima cu escorta ei. S-a apropiat de Ionel, l-a luat de mînă și i-a spus:

— Hai, gata cu delirul! Trebuie să mergem! Mai pe scurt, programul nostru de azi e simplu. Vom coborî cu liftul în măruntaiele corporației, timp în care eu îți voi arăta una, alta, pe la mine prin birou. Spre exemplu, colecția de mamuți în cuburi de gheață din Siberia. Ce zici?

Ionel a căscat ochii înflăcărat și a spus:

— Mamuți din Siberia nu sună rău, dar n-am înțeles, biroul matale se află în lift?

— Nu numai biroul! Tot clubul este un lift uriaș, laolaltă cu sauna, solarul, salonul de masaj, ringul de dans, dozatoarele de șaturi, vomitoriul și dormitoarele pentru othodneak[42]! Pur și simplu, avem de coborît foarte adînc și am făcut în așa fel încît să nu ne plictisim pe parcursul celor trei zile și trei nopți, pînă ajungem la primul nivel, de unde avem de coborît mai departe, pînă la rampa liftului industrial cu care vom coborî în sensul adevărat al cuvîntului, adică două săptămîni și jumătate!

— Așa de adînc?

— Da, pînă la capsula de coborîre în Sectorul de Necrofusiune Cuantică și Patogenetică Industrială, care se află ceva mai adînc. Nu-i așa mult. În club, timpul trece repede, mai ales după niște opiu cu eter și un bong de haș cu tămîie din Egiptul Antic. Oricum, liftul e foarte sigur, cablurile sînt furate de la Golden Bridge, cred că ai auzit despre prăbușirea lui neașteptată de acum doi ani. Eu am trimis trei băieți de la Vulcănești, cu cîte o najovkă[43] și ei, într-o noapte, au furat toate cablurile. În afară de asta, partea hidraulică și toate celelalte le-a pus la punct Timur Voznesenski, celebrul inginer de la Baikonur,

42. **Othodneak** – sevraj.
43. **Najovcă** – pînză de bonfire.

mîna dreaptă a lui Koroliov și mîna stîngă a lui Tupolev. El a mai lucrat și la fortificarea buncărelor mele antinucleare. Din păcate, după finalizarea lucrărilor, nu ne-am permis să-i lăsăm în viață pe proiectanți și ingineri. Am doborît un Antonov cu care cei implicați făceau naveta, de la Severograd. Și azi îmi pare rău! În fine, astea sînt detalii neimportante! Hai mai bine să discutăm despre un plan de-al meu de anvergură, proiectul de căpătîi pe care vreau să ți-l încredințez ție! Dar înainte de toate, hai să-ți povestesc despre mine, ca să ne cunoaștem mai acătării și ca să înțelegi că sînt o femeie serioasă, de cuvînt și nu o scorpie, așa cum m-au considerat pe vremuri Hitler, Stalin sau Ribbentrop, iar mai tîrziu Kennedy, care a și încasat-o pentru că m-a subapreciat, crezînd că Hrușciov ia decizii fără acordul meu! Mă rog, asta-i o poveste mai veche. Pe parcurs lucrurile s-au mai domolit. Reagan, precum și Brejnev, au fost mai ascultători. Nici Elțîn și nici Putin nu mi-au ieșit din cuvînt, așa cum a procedat bunăoară Ceaușescu. Eu i-am spus de nenumărate ori, Nicușor, las-o mai moale cu megalomania, dar el nu m-a ascultat. La fel s-a întîmplat și cu Bush. L-am sunat nu demult și l-am sfătuit să șteargă Iranul și Coreea de pe fața pămîntului, dar el nu și nu… N-are coaie, cavboiu[44]! Eu i-am spus că mai tîrziu o să-i pară rău, dar el a început să plîngă la telefon și să-mi spună că nu mai poate, nu mai poate… Ca să nu-ți mai povestesc despre Abramovici, care mi-i dator cu o iahtă[45] și se trage pe cur. Nu mai răspunde la telefon! Și nici nu va mai răspunde vreodată! Băieții mei de la Butuceni sînt deja pe drum. Să te uiți mîine seară la CNN. Acuma hai să-ți povestesc ceva mai serios! Pentru început, îți voi destăinui cum am ajuns eu unde am ajuns!

44. **Cavboiu** – cowboy.
45. **Iahtă** – iaht.

20: Istoria babei

Eu m-am născut la Năpîrca, lîngă Moroi, într-o familie de oameni bolnavi psihic. Tatăl meu era un alcoolic psihopat, iar mama avea schizofrenie paranoidă. De cînd s-a măritat, s-a uitat numai într-un punct şi a repetat la nesfîrşit un singur cuvînt: moarte, moarte, moarte, moarte… pînă a murit. După război, tata s-a recăsătorit cu o vînzătoare pe care a omorît-o cu toporul în noaptea nunţii. Fraţii vînzătoarei l-au prins pe tata, l-au uns cu smoală şi i-au dat foc. Aveam vreo 15 ani cînd unchiul Volodea, un frate vitreg de-al mamei, m-a luat sub ocrotirea lui. Cînd s-a întors de pe front, Volodea n-a stat prea mult pe gînduri, m-a dus în pivniţă şi m-a violat împreună cu trei beţivani dezertori. După isprava asta, Volodea m-a prezentat unui proxenet libidinos, Vitea Gorbun din Sevastopol. Proxenetul s-a îndrăgostit de mine şi i-a oferit lui Volodea un tractor „Leninеţ" în schimbul meu. Astfel eu am nimerit la „Găinile Tăcute" din Sevastopol, un grup de fete abuzate şi traficate

în numele lui Stalin. Vremurile erau grele, foamea bătea la ușă, oamenii erau deportați, iar eu dețineam deja recordul absolut la competițiile neoficiale de gang-bang socialist. Dar nu stăteam prost nici cu materialismul dialectic! Într-un fel, m-am obișnuit cu soarta mea zbuciumată, ba chiar am învățat să mă simt bine în timpul violurilor. Asta m-a ajutat să scap de frică și nu a trecut mult pînă cînd i-am smuls coaiele cu dinții unui general, rus care m-a închiriat pe două nopți. După asta, am reușit să evadez, dar am fost prinsă peste cîteva zile, fiindcă aproape toți erau turnători. Oamenii se denunțau unii pe alții de frică. Am fost pedepsită crunt. Pedeapsa a constat într-un viol masiv de însămînțare, la care a participat renumitul regiment „Cîrtițele Negre" și brigada aeropurtată „Vulturii lui Stalin". Și-au dat drumul în mine trei zile și trei nopți, după care am fost decorată cu ordinul „Mundi Mom" și am fost eliberată. Peste cîteva zile m-am întors la baștină, unde am fost întîmpinată de unchiul Volodea și bătută măr pentru curvărit.

Peste nouă luni de foame și abuzuri, mai mult moartă decît vie, am născut un băiețel vînăt, slăbănog, cu un ochi albastru și altul verde. Asta se întîmpla în toaleta din spatele casei și nefericirea a făcut să fiu surprinsă de Volodea tocmai cînd nășteam. Mare iubitor de copii, unchiul a insistat să arunc fătul în groapa cu căcat, dar eu am ripostat. Asta m-a costat patru coaste și dinții din față. N-am avut de ales, fiindcă Volodea avea o sută și ceva de kile (mînca fără probleme carne de mort), iar coaiele și le-a pierdut pe front, așa că nu prea aveam unde lovi. Cu alte cuvinte, am fost nevoită

să-mi arunc pruncul în toaletă. Era o toamnă friguroasă... nu s-a chinuit…

Dar nu mult după aceea, am găsit un moment potrivit şi m-am răzbunat din plin. Într-o sîmbătă după-amiază, Volodea s-a întins obosit, după ce a halit nişte mortăciune de la rîpă şi a tras cîteva pahare de samagon cu somnifere nemţeşti, adăugate de mine pe ascuns. S-a întins pe salteaua răpănoasă, îmbujorat ca un bebeluş, dar eu n-am avut emoţii. Am aşteptat să adoarmă, apoi am găsit un cablu de oţel, nişte funii, sîrmă şi două lanţuri. Volodea dormea buştean, aşa că n-a simţit cum i-am întins mîinile deasupra capului şi i le-am înlănţuit. I-am legat strîns şi picioarele. Am scos pe geam lanţul de la mîini şi l-am legat de nucul bătrîn de lîngă casă. Lanţul de la picioare l-am tras în partea opusă şi l-am scos afară pe uşa de la verandă. Tractorul lui Volodea era în ogradă. Uriaş, cu şenile pline de noroi, numai bun de remorcat tunuri. Odată, ca să mă îmbuneze după un viol, Volodea mi-a arătat cum se conduce tractorul. Şi n-am uitat. Am legat deci lanţul de plugul tractorului, m-am urcat şi l-am pornit. Am făcut cam un metru, pînă cînd lanţul s-a întins niţel. Apoi am oprit tractorul. M-am dat jos, am intrat în casă şi l-am verificat pe Volodea. El era întins strună, uşor desprins de la suprafaţa patului. Mormăia şi suspina înfundat prin somn. Am luat o cîrpă, am legat-o de vîrful unui băţ, m-am dus la toaleta din spatele casei şi am înmuiat cîrpa în căcat. Apoi m-am întors şi am băgat cîrpa în gura lui Volodea, în loc de căluş. După asta, mi-am potrivit un scaun şi am aşteptat...

N-a durat mult și Volodea s-a trezit. E drept că nici eu nu l-am lăsat să-și împlinească somnul, fiindcă l-am tot împuns în coaste cu o andrea înroșită pe foc. Deja puțea de-a binelea a carne arsă, cînd Volodea a bulbucat ochii, mugind ca un taur hăituit. Cînd s-a trezit de-a binelea, i-am explicat situația în detaliu. În primul rînd, l-am anunțat că va fi dezmembrat lent și cu pauze de îngrijire. Apoi i-am explicat motivele mele, și anume: un om de căcat este mai rău decît un căcat de om. Căcatul de om este folositor ca îngrășământ, iar omul de căcat nici atît. De aceea omul de căcat trebuie transformat în îngrășământ ca să fie de folos. Asta aveam de gînd să fac cu Volodea… să-l fac folositor. Dar el n-a înțeles nimic probabil, doar mugea și transpira abundent. Eu nu sînt prea sadică de felul meu, așa că l-am dezmembrat pe Volodea destul de repede, stropindu-l din cînd în cînd cu apă clocotită. Procedura s-a întins cam pe două zile, pînă cînd m-am plictisit și am accelerat tractorul. Nici nu mi-am imaginat cît de rezistent este trupul unui om. După ce l-am făcut bucăți, l-am îngropat în grădină. N-am avut nici un fel de probleme, sau nu… o dată a trecut pe la noi un enkavedist[46] tinerel, a intrat în casă, m-a întrebat de tractor, după care a văzut o pată întunecată pe podea, s-a aplecat, dar n-a apucat să mai comenteze nimic fiindcă i-am implîntat în ceafă o șurubelniță ascuțită ca acul, pe care o ascundeam în mînecă. Apoi a mai venit un enkavedist simpatic, în geacă neagră de piele, dar l-am potolit cu un supt de pulă convingător. Oricum, arătam prea firavă ca să mă bănuiască cineva de ceva! Apoi s-a răspîndit zvonul că Volodea a fost deportat

46. **Enkavedist** – securist NKVD (afaceri interne, poliția secretă).

în Siberia din cauza tractorului. Am lăsat totul baltă și am plecat din casa blestemată.

Foamea m-a împins și pe mine la limită, așa că în iarna lui '48 am gustat pentru prima oară carne de mort. La început mi-a fost foarte rău, aveam tot felul de halucinații, dar pînă la urmă am supraviețuit și mai mult decît atît, am început să arăt din ce în ce mai bine. Peste puțin timp, am învățat să „vînez căprioare", adică să ademenesc oameni, în special bărbați, și să-i omor. Cu dezmembratul deja aveam experiență, așa că nu mi-a fost deloc greu. O parte din carnea lor o mîncam, de obicei crudă, era mai hrănitoare, iar o parte o vindeam. Încet, încet, am adunat niște bănuți și, cu ajutorul unui ofițer evreu pe care l-am sedus și care m-a luat mai apoi de nevastă, am reușit să fug în America. Andreaua m-a ajutat să mă debarasez de ofițer, iar apoi lucrurile s-au derulat fulgerător. Ochii mei lascivi, părul blond, trupul voluptuos și engleza stîlcită m-au ajutat să ajung în audiență la magnatul Jack Weissmuller, supranumit „Earthmaster". Acesta, de-a dreptul obsedat de mine, m-a cerut de nevastă, apoi și-a trecut toată averea pe numele meu și s-a aruncat de pe unul dintre zgîrie-norii companiei sale „Soulspace Lights & Shadows". Astfel am devenit cea mai bogată femeie din lume care, dacă nu știai, s-a ascuns o perioadă în spatele numelui de Marilyn Monroe, pentru a sustrage atenția de la afacerile cu armament și medicamente.

Mai tîrziu lucrurile au cam degenerat și am fost nevoită să-mi înscenez moartea ca apoi, după o complicată operație plastică, să devin bărbat pentru o bucată de timp. Cu noul

chip am reușit în scurt timp să mă impun în politică, ca apoi să ajung la Cîrma din Umbră. După ce mi-am asigurat existența pe un milion de ani înainte, a început să mă preocupe problema mortalității. În primul rînd, mi-am făcut o operație de refacere a sexului, am redevenit femeie, dar intenționat nu prea atrăgătoare, ceea ce m-a ajutat să dispar pur și simplu ca să pot conduce lumea din umbră fără probleme. Ziua mai lucram ca frizeriță la „Olimpiada", iar noaptea mă ocupam de soarta lumii. Dar într-o zi m-a lovit o nostalgie și un dor nespus! Am lăsat totul baltă și m-am întors la Năpîrca. Am găsit doar ruinele casei blestemate și, fără să-mi explic de ce, m-am pomenit în grădină, lîngă toaleta prăvălită. Am stat nemișcată cîteva minute, simțind un nod în gît, sfîșietor... Dintr-odată am izbucnit în hohote de plîns. Nu mai știam de mine și nici nu mă puteam opri. Gărzile mele au venit să mă liniștească, dar am urlat la ei să mă lase în pace și le-am spus să se bage în toaletă și să-mi aducă scheletul de copil. Ei s-au uitat nedumeriți la mine și după ce i-am împușcat în frunte pe doi dintre ei, ceilalți doi s-au băgat pînă la gît în căcat și mi-au adus scheletul nefericitului meu prunc.

21: Falanga

În acea perioadă nu prea m-am ocupat de omenire, iar politicienii au cam luat-o pe arătură. Așa s-destabilizat situația în general, încît nu și-a reven nici pînă astăzi. Dar nu-i nimic, imediat ce punem planu meu la punct, se vor rezolva toate. În primul rînd, dragu meu Ionel, vreau să-ți mai destăinui ceva. Eu am vrut ne spus de mult să-mi înmormîntez pruncul omenește, de ace ea l-am scos din toaletă. Am plecat cu el la Moscova și l-ar însărcinat pe Hrușciov să-l scoată pe Lenin din Mausole ca să depun acolo trupșorul neîmplinit. Evident, Hrușcio a făcut spume, mai ții minte ce perioadă încordată a avu A dat cu pantoful în masă, Cuba, Castro, Kennedy, războiu rece! Toate din cauza mea! Mi-a căzut cu tronc Mausoleu și gata. Și dacă nu mai intervenea o problemă, Lenin era d mult scos din Mausoleu. Iată ce s-a întîmplat. În timp c pregăteau scheletul pruncului meu pentru conservare, doc torii m-au anunțat că pruncul are șase degete în loc de cinc

Șase degete la mîna dreaptă. Asta m-a pus pe gînduri și am hotărît pe moment să amînăm pregătirile pentru Mausoleu. Evident, Hrușciov s-a mai relaxat, și uite așa, am scăpat ca prin urechile acului de un război nuclear! Într-adevăr, scheletul avea șase degete la mîna dreaptă. Atunci m-a străbătut un fior și brusc mi-am amintit! Singurul lucru pe care îl aveam de făcut era să-l contactez pe moș Chirtoacă de la Durlești, întemeietorul spiritismului cibernetic, cel care l-a educat pe Kashpirovski și a inițiat-o pe baba Vanga în arta profeției! Nu ți-am povestit, dar odată, la un păhăruț de balsam oriental, moș Chirtoacă mi-a spus următoarele:

„Draga mea Serafimușca, vin vremuri grele! Homeacii mei au năpîrlit. Bufnița mea, Snejana, n-a mai dormit de trei zile și trei nopți. Pîntică reș te[47] sărăcuța, are găinațul purpuriu, iar ăsta-i semn de război! Baba Vera de la Sculeni a confirmat vestea blestemată! Și găinile ei au bădrăganie[47] purpurie! Acupuncturistul meu de la Ungheni a găsit trei mormoloci în cana cu izvar[48]! Un mormoloc roșu, unu' galben și altu' albastru! Cu alte cuvinte, am belit-o! România va ataca mișelește Moldova și o va cotropi. Mi se face păru' măciucă numai cînd mă gîndesc că s-ar putea să devenim români! Doamne ferește! Trebuie să ne mobilizăm, Serafimușca! Să nu lăsăm hoardele barbare să ne fure graiul! Asta-i uneltire diavolească și dacă nu ajungem în iad să-l detronăm pe Satana, s-ar putea să pierdem războiul cu România! Azinoapte am chemat duhul lui Grigore Ureche să mă lămurească și pe mine care-i treaba. Din cîte am înțeles de la el, corbul fără cuib nu crîcnește fără voia păpușarului cu stea de rubin,

47. **Pîntică reală, bădrăganie** – diaree.
48. **Izvar** – vin fiert.

iar căpitanul zîmbăreț adună legiunile papagalilor de oțel! Cu alte cuvinte, treaba-i putredă, Serafimușca! Vîlvătaie de pucioasă cu venin clocotit va curge și nimeni nu va scăpa! Nici lebedele, nici scorpionii! Ca să mă asigur, am apelat și la duhul lui Hitchcock, iar el mi-a spus că singura salvare este „Cheia Porților de Foc", un cod încrustat pe falangele a 999 de copii morți. Și nu orice copii, doar cei care au șase degete la mîna dreaptă. Acela care va aduna de la fiecare copil a șasea falangă, va descoperi niște simboluri antice încrustate în os. Aranjate într-o anumită ordine, aceste simboluri pot alcătui Cheia, care la rîndul ei va deschide porțile Iadului!"

Asta mi-a destăinuit moș Chirtoacă, palid la față de îngrijorare, dar în legătură cu războiul eu i-am spus:

„Matale stai liniștit, atîta timp cît sînt eu la cîrmă, nu există nici un risc să ne atace careva. Gîndește-te și singur, chiar ieri de dimineață m-a sunat Putin să-și ceară iertare că nu mi-a livrat la timp niște focoase nucleare, apoi, mai pe după-amiază, mă sună Bin Laden să-și ceară iertare pentru întîrzierea unui eșalon[49] de opiu, iar spre seară mă sună Bill Gates să-și ceară iertare așa, pur și simplu, că nu și-a mai cerut demult iertare de la mine! Așa că, totul e sub control, nu există nici un risc să fim cotropiți și transformați în români peste noapte. Moldoveni ne-am născut, moldoveni murim! Krest na puze[50]! Netali nu te lua după bădrăgania găinilor și nu mai chema duhurile prea emotive! Decît să apelezi la Grigore Ureche sau la Hitchcock, mai bine cheamă duhu' lui Shopenhauer, sau măcar al lui Dosoftei, să-ți explice ei mai la rece care-i treaba!"

49. **Eșalon – garnitură de** tren, marfar.
50. **Crest na puze –** *Cruce pe pîntec!* – un soi de *Să mor dacă mint!*

Și uite așa, l-am potolit eu pe moș Chirtoacă. Dar pe de altă parte, crede-mă, Ionică, treaba cu falangele și posibilitatea de a pătrunde în acareturile Satanei mi s-a părut extrem de atractivă! Mai scurt, n-am stat eu prea mult pe gînduri și am făcut primul pas. Am cumpărat aproape toate cimitirele din lume, am angajat un milion de arheologi și i-am pus la săpat! Să știi că nu-i ușor să găsești 999 de scheleței cu șase degete la mîna dreaptă! Dar în cele din urmă, după trei luni de săpături, am izbutit! Am adunat o căruță cu falange, ca să nu bată la ochi, și, m-am dus cu ea la Profir Podoabă, un profesor de semiotică de la Dănceni. După trei zile și trei nopți, el a descifrat semnele incrustate pe oscioarele subțiri, dar s-a dovedit a fi prea hapsîn. A cerut unu la sută din toată afacerea, iar acum putrezește în Codru, împreună cu asistenta lui, Angela Mortimer, mare specialistă în limbi moarte. Ceea ce am vrut eu să-ți spun, Ionel, este că am mare nevoie de tine! Semnele de pe cele 999 de falange formează următorul mesaj:

„Doar unul e unul, așa cum nici unul nu e nicăieri. Cel care nu e nicăieri nu vrea să ajungă niciunde, fiindcă poposește peste tot. Cel care e peste tot, e în tine și lîngă tine deopotrivă. Doar cel care va uni sub semnul razelor mințile celor plecați, va ajunge la Porțile de Foc! Doar cei ce nu mai sînt, pot fi una sub semnul razelor. Unește-i și intră! Intră și spune! Spune și taci! Taci și așteaptă! Așteaptă și cerberul va intra! Scoate cimpoiul și cîntă-i! El te va crede mort și te va lăsa! Împunge-l cu degetul în frunte și va împietri! Așa vei trece de el și vei ajunge la tron!”

— Ce zici, Ionică? Nu-i așa că-i palpitant?

— Da, este, dar ce semnifică toate astea?

— Ai răbdare băiete! Tu nu trebuie decît să mă asculți, și eu te voi răsplăti cum n-ai visat și nu ți-ai imaginat!

— Și ce trebuie să fac?

— Fii atent! Tot ce trebuie să facem noi este să-i unim pe cei morți sub semnul razelor!

— Cum adică?

— Foarte simplu, trebuie să unim creierele celor morți într-o rețea!

— Un fel de Internet?

— Nu! Internetul e primitiv ca o roată de căruță față de rețeaua pe care o vom pune noi la punct!

— Dar cum putem face asta?

— Stai liniștit, de asta mă ocup eu și atomiștii mei! Iar tu ascultă-mă și reține ce-ți spun! Vom uni creierii morților într-o rețea, vom deschide porțile iadului și îl vom detrona pe Satana! Deocamdată n-am înțeles despre ce fel de cimpoi este vorba acolo, dar clarificăm noi și asta! Iar apoi...

— Stai așa, doamna Serafima! Eu m-am zăibit[51] de bredul[52] matale! Cît se mai poate? Ești o femeie bătrînă, aparent cumsecade, dar te comporți de parcă ai avea schizofrenie! Care cimitire? Care iad? Care Satana? Matale nu înțelegi că ai neuronul mucegăit și că trebuie să te duci la psihiatru! Dacă vrei, te ajut, eu am o relație la Costiujeni! Fără șokovaya[53], fără haloperidol! Doar liniște și relaxare! Sincer acuma, doamna Serafima!

— Stai, Ionel, stai! Nu mă jigni! Eu nu te mai înțeleg măi băiete! Cum rămîne cu harul tău, cu nemurirea? Chiar nu

51. **Zăibit** – sictirit, plictisit.
52. **Bred** – delir.
53. **Șokovaya** – terapie prin șocuri electrice.

te interesează puterea, nu vrei să conduci lumea din umbră, alături de mine?

— Care umbră, Serafima? Care putere? În loc să pregătești niște cănuțe, niște covrigei, niște bombonele pentru a le da de pomană la copilași, aberezi despre putere și control! Sincer, nu-ți stă bine la vîrsta matale să fii așa de nesătulă! Chiar nu vrei să te odihnești?

— Este deja a patra oară cînd mă jignești Ionel, iar eu te-am iertat doar de trei ori! Sau îți retragi ultimele cuvinte, sau trimit pațanii[54] de la Tiraspol să te dezmembreze în zece bucăți, să le betoneze și să le îngroape prin toată lumea! Să vedem cum te aduni!

— Bine, îmi retrag ultimele cuvinte!

— Foarte inteligent din partea ta. Așadar, vrei să colaborăm sau nu?

— Nu!

— Te mai întreb o dată! Ultima dată! După care trimit băieții! Deci, vrei să lucrezi pentru mine sau nu?

— Dar ai spus de colaborare!

— Nu mă încurca, Ionel! Te avertizez pentru ultima dată!

— Dar ultima dată a fost mai devreme!

— Nu te juca cu moartea!

— Dar eu nu mă joc cu moartea! Eu mă joc cu matale!

— Sau cu mine, sau cu moartea, e tot una!

— Aha, bună ziua, Moarte!

— Ionel, nu glumi! Te mai întreb o dată, vrei să colaborăm sau nu?

— Vreau, Serafima, vreau!

— În sfîrșit! Eu deja te vedeam dezmembrat!

54. **Pațan** – golan, bandit.

— Ei, acuma și matale... m-ai crezut prost? Cum să nu vreau să colaborăm? Eu doar am vrut să-ți testez perseverența și calmul, ca să știu dacă merită sau nu să lucrăm împreună!

— Foarte bine, Ionel! Mă bucur că ai înțeles care-i treaba! Deci... batem palma?

— În cuie!

— Poftim?

— Batem palma în cuie!

— Care cuie?

— Cum care, cuie pentru palmă!

— Palma cui?

— Palma nu e cui! Palma e palmă, cuiul e cui!

— Aha, eu văd că tu nu te-ai dat la brazdă! Îți bați joc de mine, în continuare! Pramatie! Las' că te pun eu la punct! Stai așa să-l sun eu pe...

— Nu, nu! Doamna Serafima, eu am glumit! Promit că nu mai fac! Gata, bajus[55], doamna Serafima!

— Bun! Hai să te văd! Batem palma sau nu? Te întreb ultima oară!

— Batem! Gata, poftim!

— Bravo! În sfîrșit, Ionel, știi și tu ce vrei de la viață!

— Da, și mai vreau ceva!

— Spune!

— Vreau să-mi dai mai multe detalii despre planul cu cimitirele și rețeaua din creierii morților, fiindcă nu înțeleg, dacă morții au creierii putreziți, cum ai de gînd matale să le conectezi într-o rețea?

— Foarte simplu, stai să-ți explic!

55. **Bajus** – *Jur pe Dumnezeu!*

22: Rețeaua

Poate ți-am spus, poate nu, dar eu dețin deja 99% dintre cimitirele lumii. Cu indienii și alți netrebnici care dau foc la morți e mai greu, dar eu am adunat suficiente ci-mitire ca să pot pune la punct rețeaua. Totuși, ca să fiu sigură, am cumpărat și 80% dintre crematoriile lumii! Le-am cumpărat și le-am demolat, ca să impun peste tot tradiția îngropatului! Acuma, în legătură cu putrefacția. Cum pot fi conectați creierii morților? Foarte simplu, prin Rezonanță Bacterială, o nouă tehnologie dezvoltată de Lioha Șustrîi[56], un sineak[57] de la Mezon, în colaborare cu biochimiștii mei de la Biokibernetika Bălți. Practic, procesul de descompunere presupune o paletă complexă de frecvențe! Putrefacția creierului presupune frecvențe mai joase, iar putrefacția inimii, frecvențe mai înalte. Acum n-are rost să intru în amănunte, dar aceste frecvențe pot fi captate, ajustate și direcționate, dacă ai tehnologia și oamenii potriviți. Koshkin, spre exemplu, pe care l-am cumpărat cu o cisternă de Absint, deja a pus la punct nano-

56. **Șustrîi** – ager, hîtru, sprinten.
57. **Sineak** – alcoolic, bețiv.

generatorul morfologic de centralizare a interferențelor. Iar angajații mei de la institutul Heisenberg din Oslo se ocupă de stabilizatorul energiilor întunecate. Înțelegi?

— Da, cum să nu înțeleg? Dar care-i scopul acestei rețele?

— De fapt, nu este o rețea, este un decodor gigantic, menit să descuie porțile iadului! Iar porțile astea, crede-mă, nu sînt o glumă! Sînt un zid de plasmă cu înălțimea de o mie și grosimea de o sută de anilumină. Urmează cele trei ziduri de rezervă, din aur clocotit, lapte ars și sînge închegat! Cu alte cuvinte, avem nevoie de un superdecodor care să spargă toate sistemele de închidere și deschidere, astfel încît să poți intra sau ieși din iad cînd vrei! Iar scopul nostru e simplu și nobil! Să-l detronăm pe Satana și să scoatem omenirea din căcat! Să lichidăm răul, cum s-ar spune, fiindcă Diavolul o ahuit[58] cu totul în ultima vreme! Iar pentru asta, atomiștii mei au creat o bombă cu impuls cuantic. O bombă cît o mazăre, care n-are nici un efect pe lumea asta, dar pe lumea cealaltă rupe osu'! Testul rușilor de la Novaya Zemlya a fost un sfîrîit de chibrit ud, pe lîngă testul pe care l-am zamutit[59] noi săptămîna trecută în Purgatoriu!

— Mă bucur, dar care-i misiunea mea în toată povestea asta? Cu ce pot fi eu de folos?

— Misiunea ta, Ionică, este să plasezi bomba sub tronul Satanei și s-a zis cu iadul! Așa că... tot răul spre bine, măi Ionele! Eu știu că tu m-ai crezut o scorpie, o băbătie malefică! Dar nu te lua după aparențe! Să știi că pe mine suferința nu m-o frînt, Ionică! Pe mine durerea și chinurile m-au făcut mai puternică și mai bună, căci puterea fără bunătate nu-i putere! Puterea adevărată vine din inimă, nu din creier, să

58. **Ahuit** – uluit, stupefiat.
59. **Zamutit** – a zamuti, a pune la cale, a plănui.

știi asta de la mine, că eu peste trei, patru sute de ani am să mor, da' tu să transmiți mai departe vorbele mele, din generație în generație! Înțelegi?

— Înțeleg, înțeleg! Matale spune mai departe, nu te abate. Svetlana, tu notezi?

— Da, domnu' Ion, notez tot!

— Stai așa, Ionică, da' cine-i Svetlana?

— Liniștiți-vă, doamna Serafima! Svetlana este asistenta mea! Dumneavoastră povestiți, povestiți!

— N-am înțeles, care asistentă? Parcă nu era nici o asistentă!

— Era, era! Eu nu lucrez fără asistentă! Dar să nu ne abatem! Spuneați că trebuie să scoatem omenirea din... pardon de expresie, dar credeți că răul poate fi eliminat?

— Cum să nu! Parcă ți-am mai explicat! Plasăm bomba sub curul Satanei și îl facem praf! Apoi luăm iadul cu asalt, spînzurăm dracii, instaurăm bunătatea omenească și legile din rai! Înțelegi?

— Înțeleg, înțeleg! Liubomir Valentinovich, dumneavoastră ce credeți?

— Stai așa, Ionele, care Liubomir?

— Doamna Serafima, un pic de liniște, vă rog! Deci, Liubomir Valentinovich, ce părere aveți?

— Cum adică ce părere? Nu-i clar? 380 de volți și am rezolvat problema! Putem încerca și cu Haldol, dar matale știi că eu nu sînt cu jumătăți de măsură! Sau lecuim, sau ne jucăm! La deliru' babei ar merge o lobotomie, dar... hai să încercăm o șokovaya, apoi o dietă cu Torazin pentru relaxare. Gata, să nu pierdem vremea, pregătiți pacienta pentru proceduri!

23: Making of

„Dragi colaboratori, stimați colegi! Iată, a mai trecut un an plin de încercări și obstacole, dar noi nu ne-am lăsat doborîți, am înaintat în forță și am obținut rezultate remarcabile! Și asta fiindcă am muncit cu toții pe brînci! Mai ales eu! Blea budu[60]! La momentul de față Nekrotitanium controlează tot ce poate fi controlat din umbră, de sub pămînt sau de pe orbită. „Ot Șanhaia do Dubaia!"[61] cum spunea un șofer de-al meu din Drăsliceni. Dar să nu intrăm în amănunte, important este că rețeaua funcționează, băieții de la Sevmash[62] ne asigură spatele, Koshkin își face datoria, iar spitalul dumneavoastră ne oferă sufici-enți autiști cu abilități extraordinare, încît cercetările să nu stagneze. Colaboratorii noștri de la CERN se țin de treabă, operațiunea Higgs decurge normal, iar porțile iadului sînt pe cale să cedeze. De asta, m-am gîndit să luăm cu toții o pauză scurtă, de relaxare, fiindcă se apropie o perioadă cu adevărat dificilă și trebuie să ne adunăm puterile! În scopul ăsta, am apelat la dumneavoastră, la strălucitul colectiv de la Costiuje-

60. **Blea budu** – *Să fiu curvă dacă mint!*
61. **Ot Șanhaia do Dubaia!** – din Shanghai pînă-n Dubai.
62. **Sevmash** – constructorul principal de submarine nucleare rusești.

ni, fiindcă m-am săturat de vacanţele la Miami, Hawai, Barbados, Fiji, Waikiki, Nevis şi alte locaţii decadente! M-am săturat de hoteluri de lux, iahturi, lagune, piscine, cluburi, petreceri fastuoase şi simpozioane plictisitoare! Probabil, vă miraţi de ce am venit la dumneavoastră, domnilor doctori! Este foarte simplu, am un moft nou, nişte fiţe proaspete, ca să mă exprim mai rafinat! Iar moftul meu este simplu, vreau să mă simt ca o nebună de legat, vreau să fiu tratată altfel, ca o epavă a societăţii, vreau să fiu marginalizată, evident, în limitele pe care le voi impune, fiindcă dacă veţi exagera, vă ia mama dracului pe toţi! Mama Dracului e porecla maşinii mele de tocat degete... şi credeţi-mă, motanul meu, Genghis-Han, nu moare de foame şi nici nu scuipă unghii! Dar să fim optimişti, în primul rînd, veţi fi plătiţi cum n-aţi mai fost plătiţi, asta vă garantez! N-o să mai depindeţi de salarii sau pensii, nici voi, nici familiile voastre şi nici strănepoţii verişorilor voştri! Asta dacă veţi munci cu dăruire. Este simplu ca bună ziua, voi veţi fi doctori în continuare, iar eu voi fi o pacientă inofensivă, prinsă în capcana sistemului psihiatric. Tot ce trebuie să faceţi este să-mi înscenaţi un diagnostic banal, o schizofrenie să zicem, iar apoi să mă trataţi corespunzător! Puteţi folosi cămaşa de forţă, puteţi folosi neuroleptice fără nici o reţinere, eu sînt obişnuită cu mătrăguna şi ergotul crud încă din copilărie, de cînd mă jucam de-a vampirii cu micuţa Bathory, aşa că nu mă impresionează pe mine nici un fel de psihotroape de-ale voastre! Lobotomia este exclusă, dar o puteţi pomeni, aşa, pentru suspans. Şocurile electrice sînt permise, dar fără porceală! Vreau tensiuni moderate, să mă gîdile pe la tîmple şi să-mi

crească oleacă adrenalina. Fără spume și limbă mușcată că vă betonez familiile în fundația următorului meu buncăr de la Nisporeni. În afară de asta, vreau să fiu insultată de infirmieri! Asistenții mei o să vă dea lista de cuvinte porcoase pe care le accept. Vreau să fiu hrănită prost, închisă cît mai des în cămăruțe înguste, întunecoase și reci. Sînt îngrețoșată de palate, saloane, grădini suspendate, păuni, fazani, lebede, fîntîni arteziene și cupidoni din aur masiv! Nu mai suport nici un fel de baroc, rococo sau art nouveau! De asta tînjesc după un pic de claustrofobie, umezeală și singurătate!

Și încă ceva, m-am plimbat un pic prin gospodăria nevoastre și vreau să spun cu toată convingerea, Costiujeniul are nevoie de împrospătare și renovare, pentru a atinge standardele internaționale! Știu că aveți nevoie de aparatură și medicamente noi, știu că nu ajung paturi pentru bolnavi! Adevărul e îngrijorător, cereri sînt multe, specialiști puțini, condițiile de muncă sînt precare și de asta vă spun cu mîna pe inimă... sînt pregătită să investesc! După vacanța mea de aici, vom discuta mai pe larg despre ce avem de făcut împreună, fiindcă vom avea nevoie unii de alții, cu siguranță! Vacanța va începe chiar astăzi, adică vreau să fiu internată imediat! Cam atît pe moment... contractele și celelalte instrucțiuni le veți primi de la asistenții mei! Ion Gavriliuc, mîna mea dreaptă, va juca și el rolul unui psihiatru, pe lîngă dumneavoastră, să mai scape și el de încordare. Și nu uitați, orice abatere, exagerare sau exces de zel va fi pedepsit aspru! Voi încă n-ați auzit cum pîrîie tendoanele unui om dezmembrat de patru bivoli africani! Dar gata cu scenariile sumbre! Să înceapă distracția! Cum ajungem la secția de internări?

24: Bonus

Îl mai țineți minte pe Valera Pelin, cel care a trecut cu buldozerul peste Borea Gavriliuc, tatăl lui Ionel? Și mai țineți minte că Pelin a nimerit la pușcărie, iar Liuba, soția lui, s-a cuplat cu bioenergeticianul Amihalachioaie, care a asigurat-o cu botox pe toată viața? Stați să vedeți ce s-a mai întîmplat cu ei, dacă nu v-ați săturat de sînge! În primul rînd, Amihalachioaie n-a apucat să cheltuie prea mult botox cu Liuba, fiindcă peste opt ani Valera s-a întors de la pușcărie și cînd a aflat că nevasta l-a trădat, a înnebunit de mînie! Într-o noapte s-a îmbătat, a găsit casa bioenergeticianului, a intrat peste cei doi și i-a hăcuit[63] cu toporul în pat. Apoi s-a dus la miliție cu capul Liubei în brațe. Acolo, presat de milițienii care nu erau cu planul la zi, a mai recunoscut șapte violuri și un jaf armat la Vorniceni. În cele din urmă, a fost condamnat la moarte.

Timp de patru luni, Valera a fost încarcerat într-o celulă îngustă, fără geamuri, doar cu o grilă de ventilație în tavan

63. **Hăcuit** – ciopîrțit.

și o gaură de scurgere în podeaua rece de beton. În noaptea stabilită pentru execuție, la ora 00:00, în celulă la el au intrat doi bărbati îmbrăcați în halate albe. Unul i-a aplicat o lovitură năprasnică cu bocancul în plex, iar celălalt a scos o seringă și i-a făcut o injecție în gît.

Valera s-a trezit într-o cameră spațioasă, luminată puternic. Era legat într-un fotoliu chirurgical sofisticat. În fața lui se afla un doctor înalt și slab, care fuma un trabuc. După ce a scos cîteva rotocoale de fum, doctorul a rupt tăcerea:

— Valeric, mă bucur că ți-ai revenit! Eu sînt profesorul Ciuflea și vreau să te felicit! În curînd vei deveni unul dintre pionierii voluntariatului de sacrificare în numele științei și al viitorului umanității. Eu mă aflu aici ca să te ajut în acest sens. Bineînțeles, mai ai și alte opțiuni. Să fii împușcat în cap ca un maidanez, într-o noapte ploioasă de noiembrie, la periferia orașului Cernigov. Sau a doua opțiune, să fii împușcat în cap, într-o noapte cețoasă de octombrie, la periferia orașului Taganrog! Ce zici? Alegi calea voluntarului onest sau opțiunile de rezervă?

Înainte ca Valera să spună ceva, doi medici care se aflau în spatele fotoliului chirurgical l-au apucat de cap, iar un al treilea medic s-a apropiat ținînd în mîna stîngă o daltă, iar în mîna dreaptă un ciocan. El i s-a adresat lui Ciuflea:

— Doctore, eu zic să deschidem mai întîi zona temporală, să vedem care-i situația acolo!

— Da, mi se pare corect! a încuviințat profesorul Ciuflea cu o expresie buhăită, dar plină de importanță.

După niște manevre destul de sîngeroase și primitive, specialiștii au desfăcut capul lui Valera în patru, apoi i-au aplicat o injecție în hipotalamus cu o seringă uriașă ce conținea un lichid albastru, fosforescent. În următorul moment, Valera a văzut un cerc uriaș de lumină care i-a explodat în fața ochilor. Apoi totul s-a dizolvat încetul cu încetul, transformîndu-se într-un huruit de motoare înfundat și monoton.

Valera s-a trezit într-un coridor întunecat, lîngă o ușă ovală și ruginită, pe care era ștanțat simbolul radioactivității.

Era o căldură insuportabilă. Din țevile întortocheate țîșneau aburi fierbinți. Valera era îmbrăcat într-o salopetă cauciucată veche, avea o cheie uriașă în mînă și privea cu deznădejde undeva în gol. Cînd și-a mai revenit, a cercetat cu atenție spațiul, iar după ce a descoperit niște instrucțiuni și scheme pătate cu solidol[64], a înțeles că era mecanic și că se afla la bordul submarinului nuclear „Narval».

Notă:

„Narval" – submarin strategic nuclear de ultimă generație, creat să arate ca o epavă pentru a induce în eroare inamicii. Plin de rugină, poluant și foarte zgomotos tocmai ca să trezească suspiciuni, submarinul a fost fabricat în întregime sub apă și n-a ieșit niciodată la suprafață. Poate fi văzut doar de focile și urșii polari, sub gheața de la Polul Nord.

Anul și locul fabricației: 1972, Severodvinsk. Lungime: 470 m, diametru 50 m. Echipaj: un mecanic iradiat, schimbat din doi în doi ani. Armament: 70 de rachete balistice intercontinentale SS-T9, supranumite „Razele Iadului". 1000 de torpile cu hidrogen MBX, supranumite „Pinguinii Morții". 300 de bombe cu imersiune controlată

64. **Solidol** – vaselină tehnică.

de tip „Pahan»[65], supranumite „Furia lui Dzerjinski". Un aruncător de plasmă subacvatică INKUB supranumit „Flegma lui Nevski". O mortieră QQ pe bază de vacuum, supranumită „Voința lui Stalin", o praștie plutonică TTR, supranumită, „Bobîrnacul lui Azazel", un tîrnăcop, o seceră și un ciocan.

Submarinul este pregătit pentru șapte sfîrșituri ale lumii, inclusiv războiul postapocaliptic cu bîte și pietre dintre mutanții canibali rezistenți la radiații.

65. **Pahan** – autoritatea numărul unu printre pușcăriași.

25: Extrabonus

Subiectul Pelin a reacționat pozitiv la aplicație, revenindu-și spectaculos după o comă de două luni, întreținută de echipa profesorului Ciuflea de la Institutul de Psihiatrie Cuantică din Trebujeni. Pe durata de inducție, din data de 9 pînă în data de 19, subiectul a stat în poziție de drepți, cu fața la perete, cum era prevăzut în faza de ameliorare. În faza următoare, subiectul a început să cînte imnul Uniunii Sovietice într-o latină impecabilă. Mesajul a fost corect, pasajele complete, iar subiectul a fost transferat în secția „Karakum" pentru operațiunea „Îngerul Căzut".

La cei treizeci și trei de ani neîmpliniți, Ilarion Cimpoi obținuse deja titlul de academician și era laureat al premiului Mendeleev pentru descoperirea mucegaiului neuronal. El locuia și lucra la vila sa din Strășeni și doar din cînd în cînd mai pleca la Monaco sau Galapagos, unde își petrecea vacanțele împreună cu soția sa, Esmeralda, și cei doi copii, Tristan și Isolda.

Într-o seară, savantul se legăna îngîndurat în fotoliul de piele, lîngă biroul masiv de stejar. El analiza cu voce tare rezultatele unor cercetări complexe din ultimii patru ani:

— Aşadar... avem patru virgulă trei aici... apoi factorul neutru, apoi... sau... nu, n-are cum! Oare cum ar proceda Koshkin în situaţia asta? Poate mai bine trei virgulă patru... după care... Nu, nu şi iarăşi nu ! Doar dacă...

Iritat, Cimpoi a şters calculele precedente şi a notat elegant o nouă formulă.

— Mda, asta-i altceva, acum chiar merit o vodcă! Nu ca ieri, cînd am băut nemeritat.

Sunetul telefonului l-a făcut să tresară. Cimpoi a stat cîteva clipe nehotărît, după care a răspuns. Din receptor s-a auzit o voce de femeie.

— Domnu' Cimpoi, dacă nu greşesc? Mă bucur să vă aud!

Academicianul a simţit un fior în piept, dar a întrebat cît se poate de calm:

— Cu cine am onoarea?

— Onoarea e de partea mea, profesore! N-aş vrea s-o întindem prea mult, fiindcă timpul e preţios! Pare incredibil, dar dumneavoastră tocmai aţi găsit ceea ce noi căutăm de vreo şaptezeci de ani. Eu mă refer la formula care se află chiar acum pe biroul dumneavoastră superb. Totuşi, cel mai bine ar fi să discutăm despre asta între patru ochi.

Necunoscuta a închis brusc telefonul, iar academicianul a rămas înmărmurit. În următorul moment, în birou a intrat Esmeralda, soţia lui, şi i-a spus:

— Laric, mai fă și tu o pauză! Ești numai cearcăne! Cimpoi, palid la față, s-a ridicat, a stins lampa de birou și a intrat în sufragerie tăcut. Farfuria cu sarmale aburinde, paharul cu vin și murăturile n-ar fi lăsat pe nimeni indiferent, dar Ilarion nu vedea nimic în jurul său. Soția lui a observat imediat acest lucru.

— Laric, ce s-a întîmplat? Mă sperii!

— Nu-i nimic, puișor! Sunt concentrat la o ecuație și...

— Bat-o pustia de ecuație! Uite cum îmi bate inima! Vezi? Gata, hai mănîncă, poftă bună!

Cimpoi a început să mănînce în liniște, dar Esmeralda îl privea nemișcată, fără să clipească. Ilarion a întrebat-o, încruntat:

— Auzi, de ce te uiți așa la mine?

— Cum de ce? Păi nu ne-am înțeles să discutăm între patru ochi, profesore?

Ilarion a scăpat lingura din mînă și a simțit o amețeală puternică. Esmeralda s-a ridicat repede, l-a apucat de umăr și a exclamat speriată:

— Laric! Nu mă mai speria! Hai să te întinzi un pic pe divan! Ce-i cu tine, ți-e rău?

Cimpoi avea gura înțepenită și nu putea să rostească nici un cuvînt. Soția l-a condus pînă la pat. După ce academicianul s-a întins, Esmeralda s-a așezat lîngă el, l-a luat de mînă și i-a spus îngrijorată:

— Am știut că se va ajunge aici ! Tu nu știi să-ți porți de grijă, ești ca un copil! Lucrezi pînă la extenuare și uiți că trebuie să te odihnești, să mănînci, să respiri! Ce se întîm-

plă, Laric? Nu cumva ți-a scăpat de sub control mucegaiul neuronal? Poți să-mi spui, sau îmi ascunzi ceva?

— Nu-ți ascund nimic! Pur și simplu, am impresia că-mi ies din minți! Aud tot soiul de… nu știu cum să-ți explic...

Esmeralda a oftat, a ridicat privirile spre tavan, după care i-a spus:

— Lăsați, profesore... totul va fi bine! Momentan contactul este cam dificil, fiindcă soția dumneavoastră este prea sensibilă. Din cauza asta, fluctuațiile compromit conexiunea. Trebuie să ne grăbim! Formula pe care ați descoperit-o este exact ce ne trebuie, dar fără colaborarea Domniei voastre, nu putem continua!

— Stați un pic! se ridică Cimpoi în capul oaselor. Cine sînteți de fapt? Eu nu voi colabora cu nimeni, atîta timp cît...

— Atîta timp cît soția dumneavoastră este în viață?

— Poftim?

— Nici un fel de poftim! Dacă nu vă convine parteneriatul, eu pot părăsi trupul ei, dar voi lua cîte ceva cu mine, ca amintire. Iar aici va rămîne o legumă nemișcată!

— Bine, bine! Am înțeles! Vă rog să nu-i faceți nici un rău! Eu voi colabora, promit!

— Asta-i altceva, profesore! Nimic nu este mai constructiv sub soare decît consensul! Așadar, să trecem la treabă! De acord?

— Da!

— Prima întrebare. Sînteți implicat în operațiunea „Îngerul căzut?"

— Da.

— Îl cunoașteți pe doctorul Ciuflea de la Trebujeni?

— Da.

— Unde se află subiectul Pelin pe care îl pregătiți pentru misiunea „Porțile Iadului?"

— Pe submarinul strategic Narval.

— Cum putem ajunge la el?

— Cu ajutorul batiscafului meu personal „Boris Glavan".

— Cum preferați să muriți, ca să nu vă răpesc soția și copiii? Împușcat în cap sau împins de pe stîncă?

— Mai bine aripi de Icar decît un glonț hoinar!

— Minunat! Acum putem face cunoștință! Eu mă numesc Serafima. Serafima Cozonac.

sfîrșit

(va urma)